dolmuş

— KIZI BİR DAHA PLÂJA GETİRMİYECEĞİM, HERKESİN GÖZÜ ÜSTÜNDE KALIYOR!.

BİT PAZARI

Altan Erbulak – YENİ SABAH

FİLM SIKINTISI ÇEKMEYEN BİR RÖNTGEN MÜTEHASSISI

Turhan Selçuk – MİLLİYET

İTALYADA İÇKİLERE KADIN ARTİSTLERİN İSİMLERİ VERİLİYOR

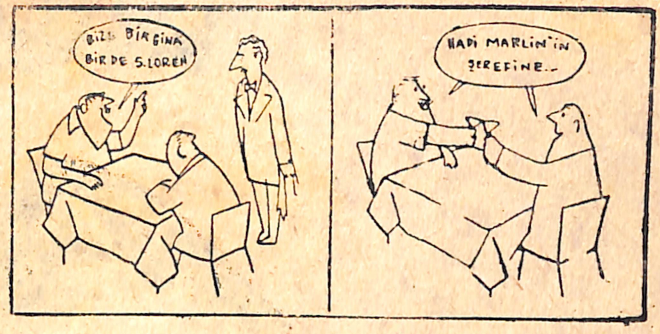

ERKEK MİLLETİ...

Ferruh Doğan – VATAN

Turhan Selçuk – MİLLİYET

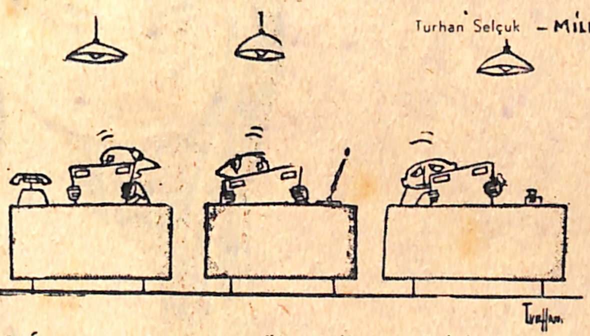

AMERİKADA ÇALIŞAN HER ÜÇ KİŞİDEN BİRİSİ KADIN (GAZETELER)

ZEVCELERİN İHANETİNE KARŞI SİGORTA YAPILACAK (GAZETELER)

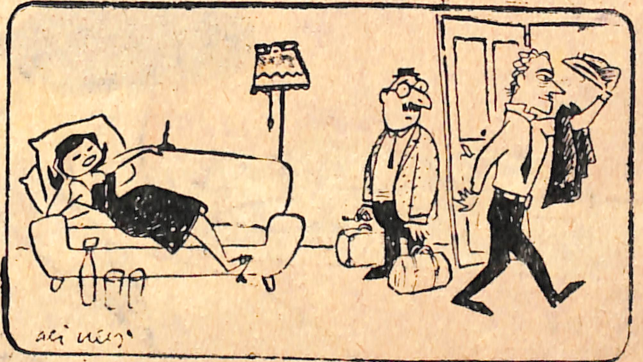

– KADIN – YABANCI DEĞİL, SİGORTACI ...

Ali Ulvi Ersoy – CUMHURİYET

– BEN SANA, BU FUTBOLCUYU BASKETBOL TAKIMINDA OYNATMIYALIM DEMEDİM Mİ?!..

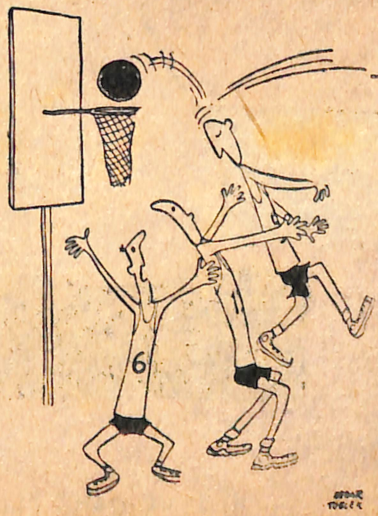

Nehar Tüblek – DÜNYA

SİYASİ MİZAH MECMUASI
dolmuş

İMTİYAZ SAHİBİ:
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK TİCARET EVİ ADINA OSMAN A. KERMEN
SAHİPLERİ:
OSMAN A. KERMEN
TURHAN SELÇUK
İLHAN SELÇUK

UMUMÎ NEŞRİYAT MÜDÜRÜ
İLHAN SELÇUK

T. SEKRETER
MEHMET BENLİ

KARİKATÜR SEKRETERİ
MENGÜ ERTEL

İDARE:
ABDULLAH SERPİL

İDAREHANE:
BABIÂLİ CADDESİ
AYDINLIK HAN
No. 29, 30, 31, 32

ABONE ŞARTLARI:
3 AYLIK 9 LİRA
6 AYLIK 18 LİRA
1 SENELİK 36 LİRA

ECNEBİ ÜLKELERE İKİ MİSLİDİR

İLÂN ŞARTLARI:
KAPAK İÇİ 320 T.L.
İÇ SAYFALAR SANTİMİ 4 T.L.

FİATI 75 KURUŞ

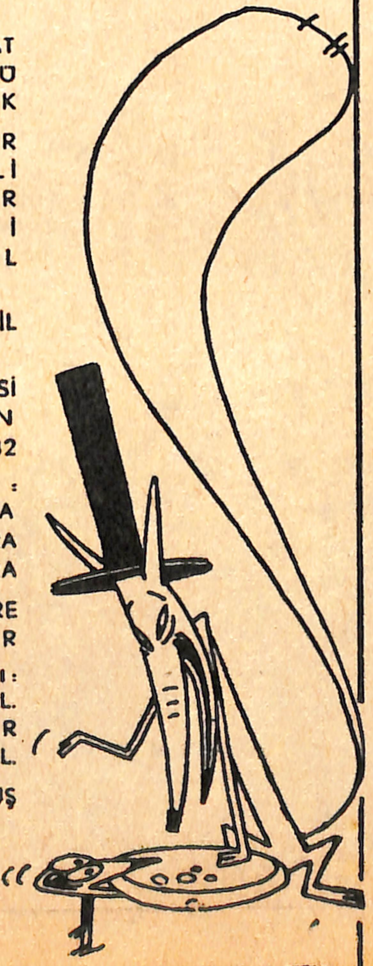

İnsan kendi kendine benzemeli

Bence insanın başka birine benzemesi, kendine benzemesinden daha önemlidir. Zaten insanın kendine benzemesi imkânsız gibi bir şeydir. Fakat başkasına benzemesi... Sizin için:

«Tıpkı Gary Cooper!» demişlerdir de:

«Tıpkı sensin!» diyen olmamıştır. Hem bu insanlara göre sizin kendinize benzemeniz bir meziyet değildir ki...

Bu gerçeği pek küçük yaştan (anlatacağım, acele etmeyin) kavradığım için, cebimde gezdirdiğim yedek vesikalık fotoğraflar bile kendi resmim değil, bir benzerimin resmidir. Dedim ya, insan fotoğrafında bile olsa kendine benzemiyebilir. Fakat mutlaka birine benzer. Hüviyet cüzdanımdaki resim bile kendimin değil, bir benzerimin resmidir. Evlenme cüzdanımdaki resim de öyle...

Ben fotoğrafa çok önem veririm. Sabahleyin evden çıkarken ilk önce hüviyet cüzdanımı şöyle bir yoklarım. Yerinde duruyorsa, açar içindeki altı tane yedek fotoğrafı teker teker sayar, eksildi mi, gider, hemen benzerimin filminden çektirir, yerine koyarım. Fotoğrafsız bir adım atmam. Bir gece ikametgâh çıkarmak yüzünden karakol karakol, mahalle mahalle, fotoğrafçı fotoğrafçı dolaştığımı nasıl unuturum?...

Bu fotoğraf yüzünden ilk felâket başıma ortaokulu bitirdiğim sene geldi.

Ortaokulu, içerlek bir Anadolu kasabasında bitirmiş, liseye gitmek için bir sahil kasabasına inmiştim. Bilet için acentaya gittim: «Vapur gelmeden verilmez!» dedi. Vapur saatini öğrendim, otele döndüm. Otelden vapurun dumanını görünce koştum:

«Patladın mı» dedi. «Hele demir atsın!

Demir atınca ilk önce ben dikildim karşısına:

«Kes dedim İstanbul'a bir güverte!»

Peşinden de ekledim:

«Nısıf bilet!»

Talebeye yarım bilet verildiğini öğrenmiştim. Biletçi: «Hüviyet!» dedi. Çıkardım. Şöyle bir resmime baktı, benzetemedi. Ha, şunu unuttum. Ben resmime hiç benzemem.

«Bu sen misin?» dedi.

«Benzemiyor mu?» dedim.

«Senden başka herkese benziyor!»

«Öyledir. Bizim oralarda iyi fotoğrafçı yok da...»

Suçu fotoğrafçıya yüklemek istedim.

«Ver bir fotoğraf daha. Bilete yapıştıralım.»

«Fotoğraf mı?» Şafak atmıştı:

«Yok!»

Adam tam bilet keseceğinden memnun, (çünkü tam biletin işi daha kolaydı).

«Aman amca, etme. Param yok o kadar!» diye aşağıdan almağa başladım.

«Olmaz!» diye kestirip attı.

Sıradakiler bir omuzda attılar kenara. Kasabanın bir tek fotoğrafçısı vardı. Doğru ona koştum:

«Çabuk bir fotoğraf!» dedim.

«Bilet için mi?» dedi.

«Evet, çabuk!»

Elindeki fotoğrafın kenarlarını makasla düzeltirken:

«Peki, çekelim!» dedi, «İki gün sonra alırsın!»

«Vapur!»

«Haftaya bir vapur daha var!»

Paralarımı tekrar saydım. Tam bilet almam imkânsızdı. Nerdeyse ağlayacaktım. Yalvardım, yakardım, faydasız. Tam arkama dönüp çıkacaktım ki:

«Bak!» dedi. «Şu fotoğraf çok benziyor sana!»

Gözlerim ümitle parladı. Baktım, benim yaşlarımda bir çocuktu:

«Eh, benziyor!» dedim.

«Ver elli kuruş da al birini!»

«Olur mu hiç?» dedim.

«Olur, neden olmasın?»

Fazla düşünmeye ne zamanım müsaitti, ne de param. Fotoğrafı kaptığım gibi elinden, doğru biletçiye. Adam, şöyle bir inceledikten sonra:

«Gördün mü fotoğrafı!» dedi. «Fotoğraf dediğin böyle olur işte!» Sonra yüzüme şüpheyle bakarak:

«Nerde buldun?» dedi.

Yalanın gerisini getirmek lâzımdı:

«Vardı bavulumda...» dedim. Adam ister istemez inandı. Bi-

(Lütfen sayfayı çevirin)

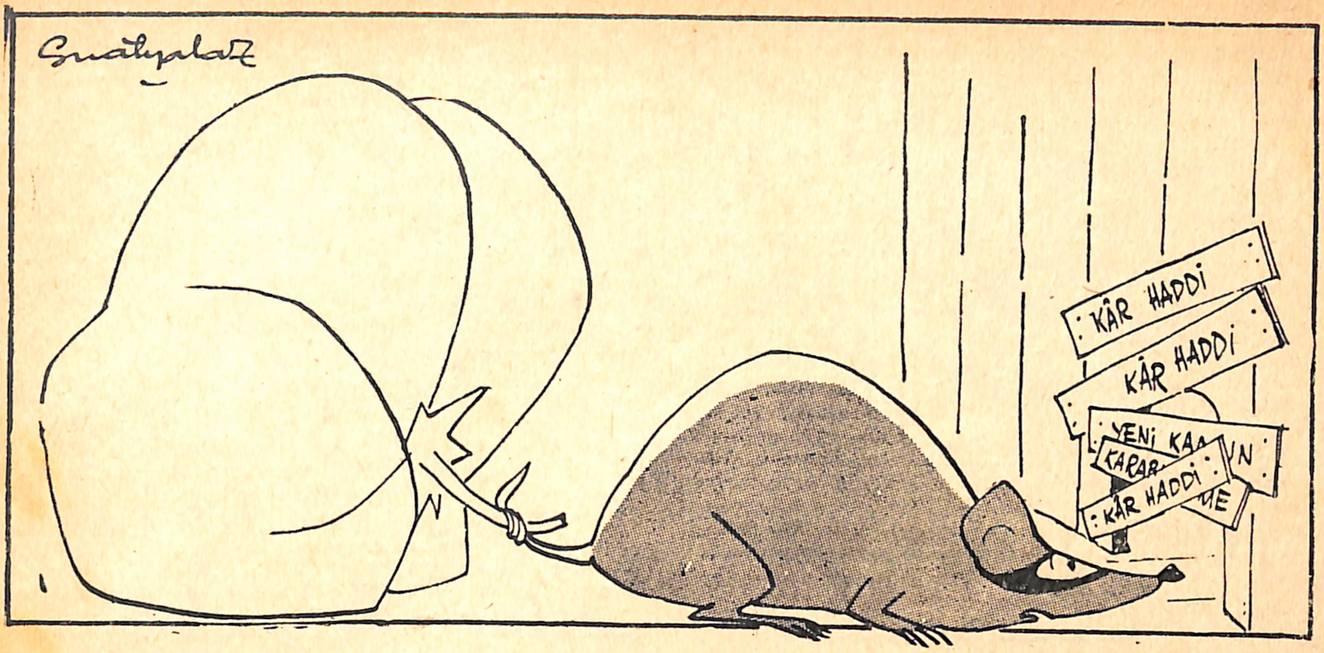

YAZISIZ Suat Yalaz

letimi doldurdu, resmi yapıştırdı. Vapur tam demir alırken sandalcılar bir elma küfesi gibi attılar beni güverteye.

Vapur Samsuna doğru yaklaşırken sıkı bir bilet kontrolü başladı. Gemiciler baştan kıça kuş uçurtmuyorlardı. Biletimden kuşkum olduğu için yerimde duramıyordum. Anbara indim. Kovaladılar. Helâya girdim, çıkardılar. Nihayet bir gemici:

«Bilet!» diye yapıştı yakama. Kendimi toparlıyarak çıkardım. Eline alıp inceledikten sonra yanındaki kaptana uzattı. Kaptan bir bana baktı, bir bilete baktı:

«Tamam!» dedi. Rahatlamıştım.

«Ver!» dedi «kimliğini,»

Okuldan aldığım hüviyeti de uzattım. Bir hüviyete baktı, bir bana baktı. Kaşlarını çatarak:

«Kimin» dedi. «bu kimlik??

«Benim!»

Tekrar inceledi:

«Senin ha! Kaça aldın?»

«Pul parası... Kızılay parası... Mühür parası... Bir liraya falan geldi bana!»

«Daha daha! Beş lira da açıktan...»

«Vermedim!»

«Kendin yaptın öyleyse!» Sonra arkasındaki gemicilere dönerek «Götürün bunu süvariye, ne yaparsa yapsın!»

Süvari kaptandan daha sertti:

«Söyle!» dedi. «Bu kimliği hangi şebekeden aldın? Çıkartacağım bu sahtecileri ortaya... Her seferimizde on tane sahte kimlik!»

«Bu kimlik benim» dedim. «Okuldan aldım. Bakın resmime»

Adam resmimi inceledi, «Senin ha! Allah için öyle de benziyor ki...»

Bir de biletteki fotoğrafa baktı:

«İşte senin resmin. Bak tıpatıp bu sensin işte!»

Sonra kapıda dikilen gemiciye seslendi:

«Al bunu!» dedi. «Ateşçiye teslim et. İstanbul'a kadar kömür atacak ocağa!»

Süvari haklıydı. Fotoğraf dediğin biraz benzemeliydi, insanın kendisine. Sonra kabahat fotoğrafçıda da değildi ki... Bir fotoğrafın insana benzemesi için mutlaka objektifin karşısında dikilmesi de şart değildi... Bugün cebimde altı adet vesikalık fotoğrafı kime gösterirsen göster «Benzemiyor!» diyemez. İnsan hayatta kendine benzeyen birini buldu mu, bu «fotoğraf» dahi olsa mesut oldu demektir.

İnsanın, «kendisi» olmasından ziyade «benzemesi» daha önemli...

Ben bu felsefeye, kitaptan değil, İstanbul'a kadar vapurun ocağına kömür atarak sahip oldum. Ömrüm boyunca da unutacak değilim!

Turhan Selçuk

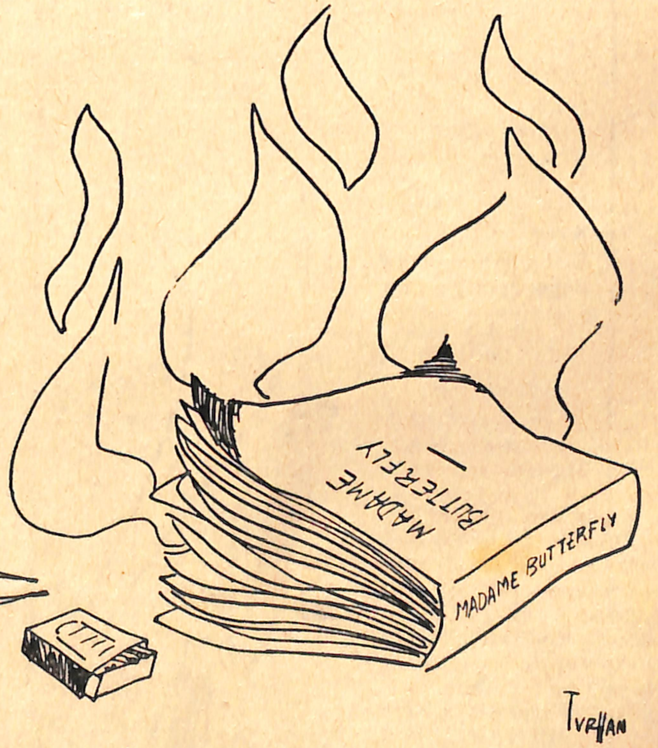

AMERİKAN - JAPON EVLENMELERİ ÇOĞALDI
(GAZETELERDEN)

Eskiler Alayım

«Eskici! Somyalar, karyolalar, alıyorum, pantolonlar, ceketler... Eskici!..»

Bu sefer eskiciye aldanmıyacağım. Onun bütün açmazlarına, bütün oyunlarına ustaca karşı koyacağım. Onu sotaya düşürüp, on bir senedir geceli gündüzlü giydiğim lâcivert pantalonu otuza, olmazsa yirmi beşe mutlaka süreceğim. Ne yırtığı var, ne söküğü.. Biraz diz yaptı, o kadar.

«Essskici!»

Paçaları da tiftiklendi ama bir elden geçerse kız gibi olur. Lekeler o kadar mühim değil sabunlu bezle bile çıkar. Benzinle bir sildi mi çiçek gibi açılıverir.

Şimdiye kadar çok canımı yaktı bu eskiciler, bu sefer uyanık olmalı. Oyuna o-yun!

«Gel bakalım, eskici!»

Bunu tanımıyorum. Toy bir şeye benziyor.

«Gel, canım gir içeri!»

Kapı önündeki alış veriş çok hoşlarına gider bu adamların. Satıcılar, iş uzamasın, komşular görmesin diye kısa keserler. Yook, bu oyuna da gelemem ben:

«Gir, içeri gir!»

Hesaplı adımlarla giriyor içeri. Ayağının burnu ile gösteriyorum:

«Nah, şu somya satılık!»

«Somya mı? Peki, sen nerde yatacaksın?»

«Canım, sana ne! Nerde yatar yatarım. İç güveyisi gidiyorum, oldu mu?»

«Doğru, nerde yatarsan yat.. Bana ne!»

Yatağı devirerek yaylarına bakıyor:

«Yaramaz!» diyor. «Yaylar gevşemiş. Ambalaj demiri! Bir de kopuk var...»

Sonra nazlı, nazlı soruyor:

«Ne istiyorsun?»

Ben yüksek bir şey sallayorum:

«Kırk lira»!

Yüzüme ters ters bakıyor :

«Ben sana yenisini otuzdan alayım!» diyor.

«Peki, sen ne verirsin?»

«Ben mi... Hiçbir şey vermem. Sen kırk dedikten sonra... Kalsın!»

Sonra duvarları gözden geçiriyor :

«Başka bir şey yok mu?»

Ben hiç oralı görünmüyorum :

«Hadi, beş lirasını kırayım!»

«İn biraz daha da, ben de bir şey söyliyeyim!»

«Peki otuz oldu mu? Sen de söyle bir şey!»

«On iki buçuk lira.. İşine geliyor mu?»

Kızmış gibi yapıyorum :

«Sen ne söyliyorsun be! On iki buçuk liraya böyle somya verilir mi, çek arabayı. Sende hiç iş yokmuş be!»

Kapıyı gösteriyorum. O hiç oralı değil:

«Başka?» diyor. «Ceket, pantalon...»

Çivideki açık gri pantalona yapışıyorum.

«Nah, pantalon! İşine geliyor mu?»

Kumaşını bir yokluyor. Bayıldığı belli.. Ama, renk vermiyor :

«Yaramaz!» diyor. «Çok açık... Anadoluda gitmez.»

Çividen alarak kıçını pencereye tutuyor. Bir ay önce yaptırdığım pantalona :

«Ezik» diyor. «Nerdeyse gidecek!»

Sonra istemiye istemiye yatağın üzerine bırakıyor :

«Bizim işimiz Anadolu ile.. Açık renk gitmez!»

İçimden «Düştün mü sotaya?» diyorum.

Ceketin altına takımlı lâcivert pantalonu çekerek :

«Nasıl, bu gelir mi işine?» diyorum. Boş bulunuyor. «Söz yok.» Sıkı bir incelemeye başlıyor. Ne lekesi kalıyor, ne paçaların tiftiklenmesi.. Lâf olsun diye :

«Hor giymişsin beyim!»

Sonra gözümün içine bakarak :

«Uygun bir şey söylede alalım!» diyor.

«Bunu satacak değilim, ama altmış liraya kıyarsan, hiç bakmam veririm!»

«Altmış lira da çok fazla. Hele.. hele...»

«Elli beş....»

«Hele in biraz!»

«Canım sen de söyle!»

«Ne söyleyeyim. Yirmiden fazla etmez ki...»

«Ama yaptın ha!»

Elinden pantalonu kaptığım gibi askıya geçiriyorum.

«Hadi, güle güle!»

«Beyim, lâciverdin mevsimi değil şimdi... Ben kış için....»

«Mevsimi değilse al şu griyi!» diyorum.

«O da çok açık... Lâciverde beş lira daha...»

«Olmaz, satmıyorum.»

«Bir iki buçuk daha...»

«Hayır, satmıyorum.»

«Otuz iki buçuk! Ha, ne dersin?»

«Satılık malım yok!»

Tutturduğum fiyat çok hoşuma gidiyor. Hiç de böyle bir şey beklemiyordum. Daha fazlasını tutturmak için bir çıkış yapıyorum :

«Senin paran çok kıymetli, alamazsın. Sana son sözümü söyleyeyim mi?

Tam kırk adet Türk lirası vereceksin!»

Herif alaycı bir şeye benziyor:

«Tam kırk tane Reşad altını versem!»

«O da kabul!»

İkimizde gülüyoruz.

«Zaten satacak değilim. Kırk lirayı bayılırsan evet derim belki.»

Adam gerçekten satmıyacağıma inanmış olacak ki :

«Bir ikibuçuk daha» diyor. Diyor ama, bu kadar kolay yükseliş karşısında verecek kim!

Adam. otuz beşi verdikten sonra âdeta kaçıyor. Çağırıp vermek bir izzeti nefis meselesi artık. Hem alacak olduktan sonra mutlaka gelir. Adam kapıyı çekerken :

«Kırk!» diye can çekişir gibi sesleniyorum. Bir cevap yok!

Kan tepeme sıçrıyor, bir sigara yakmak istiyorum. Sigara yok. Şimdi ne yapmalı? Çaresiz bir başka eskiciye göstermeliyim. Bir tanesi sözde karşı pencereye bakarak sesleniyor :

«Eski pantalonlar alıyorum!»

Cama vuruyorum, geliyor. Yine somyadan başlıyorum işe. Gri pantalondan sonra lâciverde geçiyorum :

«Altmış!» diyorum.

Adam öğretilmiş gibi «Yirmi!» deyip direniyor. Bir eskici daha!.. O da yirmi. Eskiciler resmi geçici başladı. Mahallede ne de çok eskici varmış. Ama hiç «yirmi bir» diyen yok, hepsi yirmi, öğretilmiş gibi...»

Vakit geçiyor, akşam yaklaşıyor. Taksimde yedide sevgilim bekleyecek. En aşağıdan bir yirmi beşlik lâzım. Otuz beş lira görmüş pantalonu tutup yirmiye de veremem artık!. Kırk liradan diretmekte mâna yok. Son gelen eskiciye:

«Haydi otuz beşi ver de al!» diyorum.

Hiç oralı değil:

«Yirmi!» deyip direniyor.

Başka birisine.

«Otuz iki buçuk!» diyorum!»

«Yirmi!» diyor.

Bir eskici daha çağırıyorum :

«Otuz!»

«Hayır, yirmi!»

Bir başka eskiciye :

«Yirmi beş!» diyorum. Hayret! O da :

«Yirmi!»

Saat yediye yirmi var :

«Yirmi iki buçuk!» diyorum.

«Etmez» diyor. «Yirmi!» Onu da sepetliyorum.

Az sonra kapı çalınıyor, açıyorum. İlk gelen eskici :

«Bayım!» diyor. «Şu somyayı bir daha görelim!.»

«Göremezsin!» diyorum. «Göreceksen pantalonu gör!»

«Pantalonu mu?» diye gözlerimin içine bakıp gülüyor :

«Somya!»

«Hayır pantalon!»

Pekiyi, bir yirmi kâğıtta ben vereyim!»

«Otuz beşi veren sen değil miydin?»

«Aldanmışım» diyor. «Arkadaşlar görmüşler, yirmiden fazla etmezmiş pantalonu alıp kapıya çıkıyor, kıçını güneşe, hayır güneşe değil, komşulara tutarak yeniden inceliyor. Sonra tutup yatağın üzerine fırlatıyor :

«Yirmi bile fazla!»

Saate bakıyorum yediye on var. Vaktimin daraldığını anlamış olacak ki «On beş kâğıt!» diyor, «fazla etmez.»

«Başımla «peki!» diyorum. İnat olsun diye bir ellilik çıkarıp burnuma uzatıyor.

Nerdeyse tekmeyle atacağım herifi.. Kendimi zor tutuyorum.

Taksim durağında beni bekliyen Neclâ geliyor gözümün önüne. Sonra bir demet beş liralık çıkarıyor öbür cebinden. Gözümün içine baka baka sayıyor.

Syverson

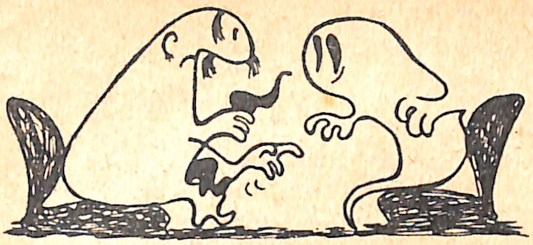

ŞATODAKİ HAYALET

Nakleden : OĞUZ A.

Kendi hesabıma, hayaletlere hiç de muarız değilim. Aksine, onları takdir ederim hattâ severim.

Hiç bir hayalet, güzel bir kadın veya bir şişe sek şarap kadar zararlı değildir.

Bilhassa, günümüzde insanların hayatını tatsızlaştıran 3 şeyden ısrarla kaçınmaları takdire şayandır.

1) Dedikodu yapmazlar,
2) Borç yapmazlar,
3) Muhalefet yapmazlar.

Ne yazık ki, 19 uncu asrın sonlarında İngilterede bazı politik çevrelerin hayaletlere karşı hissiyatı başka merkezdeymiş.

Bu muhterem zevat, hayaletlerin de «tevkifleri mümkün olursa» muhabbet tellâlları, yankesiciler, tefeciler ve devrin büyük adamlarının her hareketini hikmet saymıyan diğer bazı suçlularla beraber muhakeme edilmelerine hattâ gerekirse İmparatorluğun uzak adalarına sürülmelerine dair bir kanun tasarısı hazırlamışlar.

Oysa ki, hayaletlerin ne İspanyaya karşı takip edilen politika hususunda, ne de yeni çıkan arazi vergisine karşı bir itirazları yokmuş.

Gittikçe artan ev kiraları ve gaz ücretleri de onları alâkadar etmezmiş. Çünkü gerek kirayı gerek gaz şirketinin parasını onlar ödemezmiş..

Böylece, hikâyemizin başlangıç tarihi olan 1898 yılı Ekim ayında, İngilteredeki hayaletlerin içtimaî ve iktisadî durumuna dair genel bir açıklama yapmış bulunuyoruz.

*

Sir Andrew Stanmore, herşeye, yani karısının hırçınlıklarına, sokakda kendisini tanımamazlıktan gelen alacaklı olduğu kimselere, iki oğlunun müsrifliğine rağmen aklı başında bir adamdı.

Londra yakınındaki (Stanmore) malikânesinde, politika ve aşk gibi, hayatın yorucu oyunlarında yıpranmış vücudunu dinlendiriyordu.

Sisli ve soğuk bir ikindi vakti, kütüphanesinde çayını içerken bir yandan da gazeteleri okuyordu.

Marilyn Monroe, Rita Hayworth ve Gina o tarihde henüz mevcut olmadıklarından hoşça vakit geçirmek için, bir gazetenin ya borsa sahifesine, yahut da iç politika icmaline göz atmak gerekirdi.

Lady Stanmore ve oğulları James ile Charles Londraya gitmiş olduğundan, ihtiyar (Stanmore) malikânesi, Sir Andrew'e cennet denilen yer hakkında kesin bir fikir verecek kadar rahattı.

Hayaletlere karşı hazırlanan kanun tasarısını okurken, kızgın kızgın başını salladı.

Onun indinde, namuslu ve kendi halinde bir hayalet on tane muhtekir vatandaştan kıymetliydi.

— Bilmem, bu zavallılardan ne isterler, diye söylendi.

Şöminede çıtırdayarak yanan meşe kütüklerinin alevine dalan gözleri yaşardı. Yarasalar ve kan içen hortlaklarla dolu hiç bir film görmediğinden hayaletler hakkındaki kanaatları sağlamdı. Onlara sempatisi vardı. Zavallı hassas ve şair tabiatlı hayaletlerin, Newgte zindanlarının rutubetli duvarları arasına düşerse çekecekleri onu üzüyordu.

Nezleli, kısık bir ses, Sir Andrew Stanmore'u dalmış olduğu düşüncelerden ayırdı.

— Sir,herkes sizin gibi düşünse ve iyi niyet sahibi olsa mesele kalmazdı.

İhtiyar asılzade, korkuyla sesin geldiği tarafa döndü. Hayret etmemişti, zira bu duygu İngilizler için yakışık almaz bir şeydir. Yazı masasının önündeki sallanır koltuğa, her haliyle hürmet ve itimat telkin eden bir hayalet oturmuştu. Sir Andrew, derin bir nefes aldı.

— Hay Allah iyiliğinizi versin. Ben de sizi bir hafiye zannetmiştim.

Sonra da, hayaletlerin arasında polis ve hafiye mesleği erbabının varlığını icap ettirecek bir düzensizlik bulunmadığını düşünüp, bir hafiyenin ne demek olduğunu hayalete kısaca anlattı.

O sözlerini bitirince, hayalet :

— Sir Stanmore, dedi. Şimdi izniniz olursa kendimi takdim edeyim. Bendeniz, eski noter kâtiplerinden Donald O'Brien... Kapıyı vurmadan ve cevap beklemeden içeriye girmenin centilmenlere yakışmıyacak bir hareket tarzı olduğunu bilirim ama, içeriye girmek için kapıyı kullanmadığımdan bunu yapamadım.

Sir Andrew, elinin geniş bir hareketiyle «Aldırmayın» der gibi işaret etti.

— Memnun oldum, Mr. O'Brien.

Good-evening. Geldiğinize sevindim. Biraz muhabbet ederiz.

— Galiba üşütmüşsünüz, dedi. Şöyle şöminenin yakınına gelin. Bu havada, bir yatak çarşafına sarınıp gezmek doğrusu hiç de sıhhi değil.

— İç çamaşırlarım yündür Sir. Zaten, öksürüğüm de eski bir şey.. Kronik bronşit. Ölümümden sonra da yakamı bırakmadı.

Andrew Stanmore, insanın ölmekle dahi bazı şeylerden kaçamıyacağını da böylelikle öğrenmiş oluyordu. Bir yandan da, hayaletin ziyaret sebebini merak ediyordu.

Sabık noter katibi yani hayaleti, onun bu merakını, yüzünden okumuş gibi :

Sir Andrew, dedi. Kıymetli vaktinizi işgal edeceğimi biliyorum. Fakat vatana bağlılığınız ve bizlere olan muhabbetiniz de malûmum. Anlatacaklarım, bir memleket dâvasıdır.

Sir Andrew Stanmore :

— Buyrun, dedi. Sizi dinliyorum.

— Biz hayaletler şerefli, zararsız ve izzetinefs sahibi kimseleriz. Gün ışığından ve bazı evlerin kışın iyi ısıtılmamasından gayri hiç bir şeye de muhalif değiliz. Böyleyken, parlâmentoda aleyhimizde bir kanun hazırlanıyor. Bizi yankesicilerle ve düşük seviyeli bazı kimselerle bir tutuyorlar. Orada bir temsilcimiz bulunsa, belki etrafı ikna eder. Ben işin kanunî yollardan halline taraftarım. Fakat aramızda ateşli bazı gençler var. Meselâ, (Roben Hood) şimdiden okunu yayını hazırladı.

Dinlediği şeyler, ihtiyar asılzadeyi yeis ve endişeye düşürmüştü.

— Peki, benim yapabileceğim nedir?

— Gayet kolay Sir, sizi ve güvendiğiniz arkadaşlarınızı Parlâmenoda mümessillerimiz olarak görmeği arzu ediyoruz. Orada hakkımızı müdafaa edeceksiniz.

Sir Andrew Stanmore derin derin düşündü. Donald O'Brien'in hayaleti haklıydı. Bütün vatandaşlar gibi, demokratik idare hayatlarında faydalanabileceği bir nimetti. Tereddütsüz, onun şahsında bütün hayaletlerin teklifini kabul etti. El sıkıştılar. Daha doğrusu, hayaletin elinin olması lâzım gelen yerdeki boşluğu sıktı. Biraz da spordan ve tiyatrodan konuştular. Vakit ilerledikçe, hayaletin huzursuzluğu artıyordu.

— Sir, müsaadenizi rica edeceğim. Geciktiğim zamanlar, karıma hesap vermek mecburiyetinden hâlâ kurtulmuş değilim.

Ve duvardan çıkıp gitti.

*

Zaten yaklaşmış olan ilk seçimlerde Sir Andrew Stanmore parlâmentoya girdi. İşte o gün, bu gündür İngilterede hayaletler rahat ve mes'ut bir ömür sürerler.

Turhan Selçuk

«ALTIN TEKERLEK DAĞLARI YÜRÜTÜR» Atalar Sözü

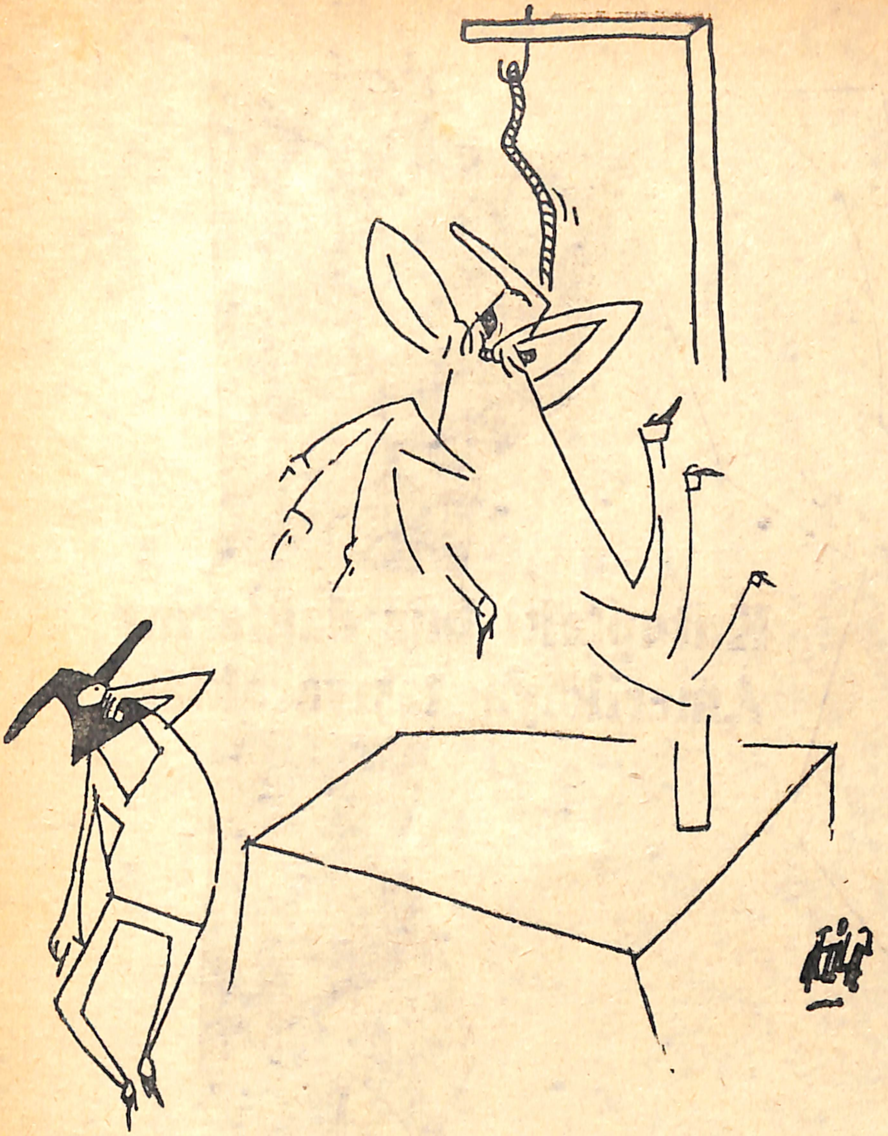

MAHKÛM — İMDAAT!.. Attilâ Bayraktar

Karşıma geçip de gözlerini süzme. **Filitre Şakir**

Temadi ettirilecek şeylerin devam etmemesine imkân yoktur.

Ahmet Zeki Bey

Muktesit adamlar konserve kutusuna benzerler.

Rözerve Mahmut

Cerrahiye şubemizi ziyaret ediniz. **Kan Bankası**

Merak etmeyin, her şey düzelir. **Silindir**

Ateşli hastaya tulumba tatlısı yedirilmez. **Doktor**

Kılıbık, karısının her dediğini yapan değil, karısının demediğini yapandır.

Aile Kılavuzu

Sonda, söyliyeceğimiz şeyi başta söylemeyin. Çünkü baştan söylemek mecburiyetinde kalırsınız.

Mükâleme

Baba, hani bizim 300 lira?

Cevap yok

Sen Ahmedin kardeşi misin? **Hayır**

Türkiye Güzeli Seçildi

Bir temmuz gecesi Açık Hava Tiyatrosunda 13 kızdan tam üç kraliçe seçildi. Bunlardan biri Letafet, ikincisi Zerafet, üçüncüsü de Sinema Güzeli olduğuna göre Ticaret güzeli idi.

Birinci perde açıldığı zaman Marilyn rolünde takma saçından topuğuna, adım atışına kadar bir Altıntop çıktı sahneye.

Tertip heyeti güdümlü bir füze idare eder gibi radyo ile ona, sonrakilerin takip edeceği rotayı çizdirmiş oldu.

2 No. lu geçti, iş yok! 7 geçti, iş yok! 8 de öyle... 12 şöyle böyle... 13 hâkezâ... Sıra 18 e gelince iş değişti. Açık Hava Tiyatrosunun soğuk havası birdenbire ısınıverdi. Eğer kendisinden önce bu beş figüran geçmeseydi hiç de bu kadar alkış toplıyamıyacaktı. Reji'nin mükemmel çalıştığı anlaşılıyordu. Sonra 21 geçti, Suna Azak... Boy bos, sunalığına uygun. İtalyan televizyoncuları bir Silvana daha yakalamışlardı. «Melûn Toprağın Bâkiresi» olabilecek enine boyuna bir Silvana. Alsınlar, götürsünler bâkiremizi.

Birinci Sunadan sonra ikinci Suna geçti. Şüphe yok ki 13 çirkinin en güzeli, bu Suna Öztekin. Bizim Meryem'in ağziyle biraz fazla «Pozöz!» Pozöz olsun, ne çıkar, yakıştıramıyor mu yâni!

Bizim hoca vaaz ediyormuş: «Kadının boyanması, süslenmesi, rastık sürme çekmesi günahtır...» diye.

Dinleyenlerden bir hanım, kafesin arkasından: «Senin hanım da sürünüyor!» diye lâf karıştırmak istemiş. Hoca altta mı kalır: «Yakıştıramıyor mu yâni?» demiş.

Aşkolsun Sunacığa, elini kolunu kaldırıyor, sırıtıp kırıtıyor ama, mis gibi de yakıştırıyor.

Bu mayolu geçiş bitince 13 ü de sahneye dizildi. 3 siyah mayolu güzel kendiliğinden seçiliverdi. Suna Azak'ın 1,69 luk boyu (İskarpinle 1.80) çıkıverdi ortaya...

Bay organizatör ikinci perdenin konusunu özetledi:

«Bayanlar şimdi mayolarını çıkarıp öyle geçecekler!»

Bir alkıştır yükseldi.

«İsteriz!»

Bay organizatör şaşkın: «Demek istiyorum ki...»

«İseriz!»

«Hayır, mayoyu çıkartacaklar ama...»

«İsteriz, öyle geçsinler!»

«Tuvaletle çıkacaklar!»

«Ya olmayanlar?»

«Onları da Tan gazetesi... Halil Lütfi giydirecek!»

Bu vaad daha çok hoşlarına gitmişti. Çünkü Halil Lütfi'nin şimdiye kadar, kimseyi giydir-

Yılmaz Büyükerşen

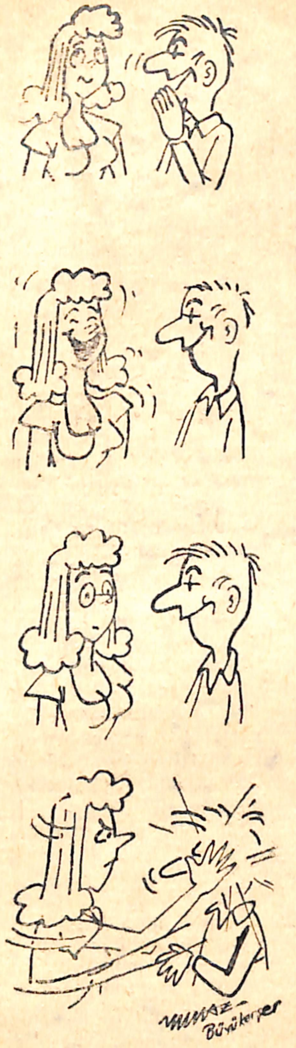

YAZISIZ

Burhan Solukçu

SAHTE JİLET

mediğini biliyorlardı.

Nitekim de güzeller tuvaletli çıkmağa başlayınca Tan'ın verdiği tuvaletlerin mayodan daha kısa olduğu görüldü.

Jüriden bir zat:

«Bravo Halil Lütfi'ye» dedi. «Açmış kesenin ağzını... Bu tuvaletler, bu mayolar...»

Mansur bey:

«Mayo mu... Florya plâjından kiralamıştır...» dedi. «Hem de taksitle...

18 numaraya kadar halk Marilyn'den başkasını alkışlamadı. 18, beyaz tuvaletiyle sahnede görünür görünmez ıslıklar, alkışlar yükseldi. Fotoğrafçılar poz poz resimler çektiler. 22 ye yapılan tezahürat ise «Yürüyüş Kanunu» nu ürkütecek kadar sert oldu. Duvar dibindeki iki polis nezaketle gazeteye sardığı cobu fora etti. Fakat Suna'nın belâlısı olan kızlarağası, zavallıyı kolundan tuttuğu gibi sürükledi içeri. Sözde fotoğrafçılardan ve halkın alkışlarından kurtarmıştı. Fakat daha önce 18 i elinden tutarak boy boy fotoğrafını çektirmişti.

Sıra oyların tasnifine gelmişti. Beş saysının dolması için 3 siyah mayoluya iki kırmızılıyı daha eklediler. Oldu 5 finalist.

Asıl yarış şimdi başlamıştı. 18 mi yirmi iki mi? çekişmesi Fenerle, Galatasaray rekabeti haline gelmişti. Halk arasında nerdeyse: «Bir babahindi, heeey yallah!» başlıyacaktı.

Ben bile bu yüzden yeni tanıştığım bayanı darıltacaktım:

«18 güzel kız ama, bizi Amerika'da temsil edemez, çok mahcup!» yollu estetik savunmalar yapıyordum.

Son reyler sayılırken 22 nin belâlısı olan kızlarağası, arkamda oturan 18 in annesine müjdeye geldi, «Kazandı!» diye.

Onları kızdırmak için:

«Suna mı?» dedim.

Ters ters yüzüme baktı. Suna güzellik kraliçeliğini kaybetmişti ama, Zerafet kraliçeliğini olsun bırakmamıştı.

Üçüncü gelen Suna Azak'a da bol keseden bir kraliçelik hediye edildi:

Sinema kraliçeliği!

Kraliçelerin kurdelâlarını bu işlerde kaşarlenmiş olan televizyoncular taktı. Bizim güzellerden fazla, galiba onlar alkışlandılar.

Suna Öztekin, bu Zerafet Kıraliçeliğ ile yetineceğe pek benzemiyordu. Can, Amerika'ya gidince onun da bir yere gitmesi lâzımdı:

«İngiltereye!»

Bu müjdeyi alınca gözünün yaşı biraz diner gibi oldu.

Geriye kalmıştı on güzel! Bunlara da meselâ, birer ayna takdim edilerek «Cesaret Kraliçeliği!» pâyesi bal gibi verilebilirdi. Yazık, ihmal ettiler!

ÇAMURLUK

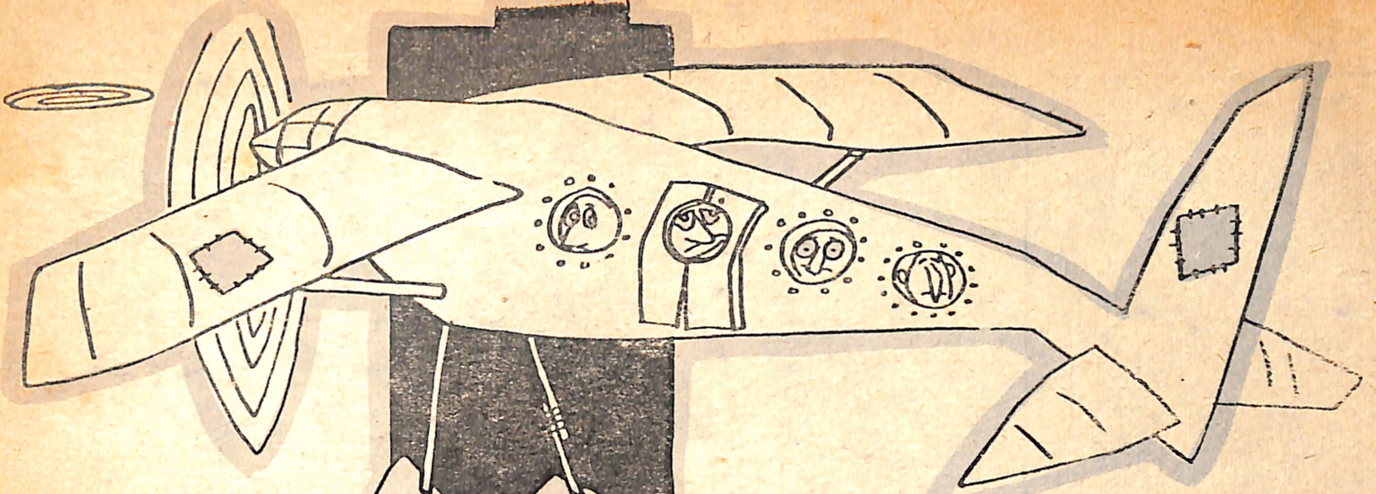

Hava Dolmuşu

Bursa'da çok önemli bir işim vardı. Bir taahhüt işi değil, bir gönül işi.

Havayollarının uçağı kalkmıştı.

«Hava dolmuşuna bin!» dediler.

«Nedir bu hava dolmuşu» dedim. Güldüler:

«Anlatılmaz ki bu...» dediler.

«Bin de görürsün!»

Bindim ve gördüm. Bir Woks - Voken bizi matbaaya yakın bir yerden aldı. Ne kapısı vardı, ne bacası. Döşemeleri patlak, camları çatlaktı. Yanımda oturan Bursalı bir manav, şoförü tanıdı:

«Hayrola Hasan efendi» dedi, «Bakkallığı bıraktın da şoförlüğe mi başladın?»

«Onun gibi bir şey!» diye bir tramvayı sallarken cevap verdi. Yıldırım gibi gidiyorduk.

«Kapattın mı» dedi «Aksaraydaki dükkânı?»

«Onun gibi bir şey!»

«Nasıl, memnun musun bari?»

«Ben dükkâna kapanıp kalacak adam değilim. Havalanmazsam olmuyor!»

«Ya... Uçağa da biniyorsun demek, arasıra...»

Şoför yine müphem cevaplarından birini verdi:

«Onun gibi bir şey!»

Yeşilköy'e gelmiştik. Arabamız meydanın bir köşesinde duran, çift kanatlı, boyası bozuk, dümeni çarpık Woks - Vogen'den daha lâterna, bir uçak bozuntusunun önünde stop etti. Bizi indirdikten sonra:

«Durun, geliyorum!» dedi. Ne pilot vardı ortada, ne hostes. Arabayı garaja çektikten sonra geldi. Uçağın kapısını bir omuzda açtı..

«Buyurun!» dedi.

Bir iki oturacak yer vardı, açıkgözler hemen yerleştiler. Bir iki yolcu da altına birer iskemle çekti. Ben ayakta kalmıştım. Şoför:

«Çöksene hemşerim!» dedi.

«Yer yok!» dedim.

«Heleç dur sana da bir yer buluruz... Uçak kalksın da...»

Demek hostesliği bizim şoför yapıyordu:

«Biletler!» diye yeni vazifesine başladı. Çıkardık, teker teker yırttı. Yolcu sayısı hoşuna gitmemişti. Açık kapıdan seslenmeğe başladı:

«Bursa bir iki... Kalkıyor!»

Koşarak bir yolcu daha geldi:

«Hiç de haber vermezsin» dedi. «Hani evden alacaktın beni?»

Hasan efendi pişkin bir gülüşle «Akşama kadar üç seferimiz daha var, İstanbul'da bırakacak değildim ya seni!» dedi. Sonra bize dönerek:

«Sıkı durun, kalkıyoruz!» diye seslendi.

«Pilotsuz mu kalkıyoruz-» dedim.

«Merak etme, hepsi hazır... Sen gel bakalım şöyle yanıma..»

Kapıyı bir iki kere hızla çekti, yanaşmadı. Cebinden çıkardığı bir iple sıkıca bağladı. Sonra pilotun yerine oturarak beni yanına çağırdı:

«Ay, pilot da mı sensin?» dedim.

«Onun gibi bir şey!»

Eğer kapı iple bağlı olmasaydı kendimi atacaktım dışarı...

«Ne o...» dedi. «Beğenemedin mi?»

Can burnumun ucuna gelmişti:

«Onun gibi bir şey!» dedim. Güldü.

Orayı kurcaladı, burayı dürtükledi. Motör tekten tekten çalışmağa başladı. «Tekliyor namussuz!» dedi. Bir iki kere gazı kökledi. Müthiş bir gürültü hepimizi silkelemeğe başlamıştı. Ama az sonra motörün sesi düzelmişti: «Haydi, Allah selâmet versin!»

«Uğurlar olsun!» diye candan yolculuklar diledik.

Tekerlekler yerden kesilmiş, Florya'nın üstüne doğru yükselmiştik. Plâj tıklım tıklımdı. İki tur yaptık. Ben başımı uzatmış bakıyordum.

«Hiç zahmet etme eğiliyorum diye... Ayaklarının arasından daha iyi görürsün!»

Baktım, ayak geçecek kadar aralıklar vardı. Son binen yolcu:

«Hasan efendi, gözünü seveyim, bir tur daha!» dedi.

«Kırmam seni ama, depoda benzin yok. Hiç de hatırlatmazsın meydanda..»

«Aman vazgeçtim... Sür öyle ise!»

Aletleri kontrol için önümdeki ibrelere bakıyordum. Hiçbiri de kımıldamıyordu...

«Ne kadar yüksekteyiz?» dedim. İbrelere bakacak yerde kafasını dışarı çıkardı:

«Eh... Beşyüz, altıyüz var!»

Uçak dümdüz giderken birdenbire alçalıyordu.

«Ne oluyor?» diye korkarak sordum.

«Boşluk» dedi.

«Hava boşluğu mu?» dedim.

«Onun gibi bir şey... Daha çok depo boşluğu... Benzin ya bitti, ya tıkandı!»

Sonra beni dürttü:

«Hele şunu tut bakalım!»

Direksiyonu bana vermişti. Kendisi eğilmiş, bir lâstik boruyu üflüyor, çıkardığı İngiliz anahtariyle bir somunu sıkıştırıyordu. Bir ara motörün sesi kesilir gibi oldu. Hattâ kesildi de. «Korkma!» dedi. «Bu çift kanatlar, yelken uçuşuna çok elverişlidir. İrtifaımız iyi... Nasıl olsa kıyıyı buluruz!»

«Kıyıyı mı?» dedim.

«Yoksa denizin dibini mi?»

«Ne konuşuyorsun sen... bizim bu kuşlar... Şimdiye kadar hiçbir arıza vermiş değildir... Bursa yerine havası tutmazsa Balıkesire ineriz ama... Kazasız belâsız ineriz!»

Motörde hiç ses yoktu. Ama seninki sanki garajda çalışır gibi rahat, tamirle meşguldü.

«Buldum!» dedi. «Kablo kopmuş. Çakın var mı?» Bir jilet verdim. Kablonun üstündeki kauçuğu sıyırdı. Nerdeyse kanatlar suya değecekti. Yolcular bağırıp çağırmağa başlamışlardı. Kusanlara:

«Durun, gazete vereyim. Berbat ettiniz ortalığı!» diyordu.

Kabloyu bağlamış, motörü çalıştırmıştı.

Uçak yavaş yavaş yükseliyordu: Ooooh! Kurtulmuştuk!

Az sonra denizi geçmiş, Bur-

Ferruh Doğan

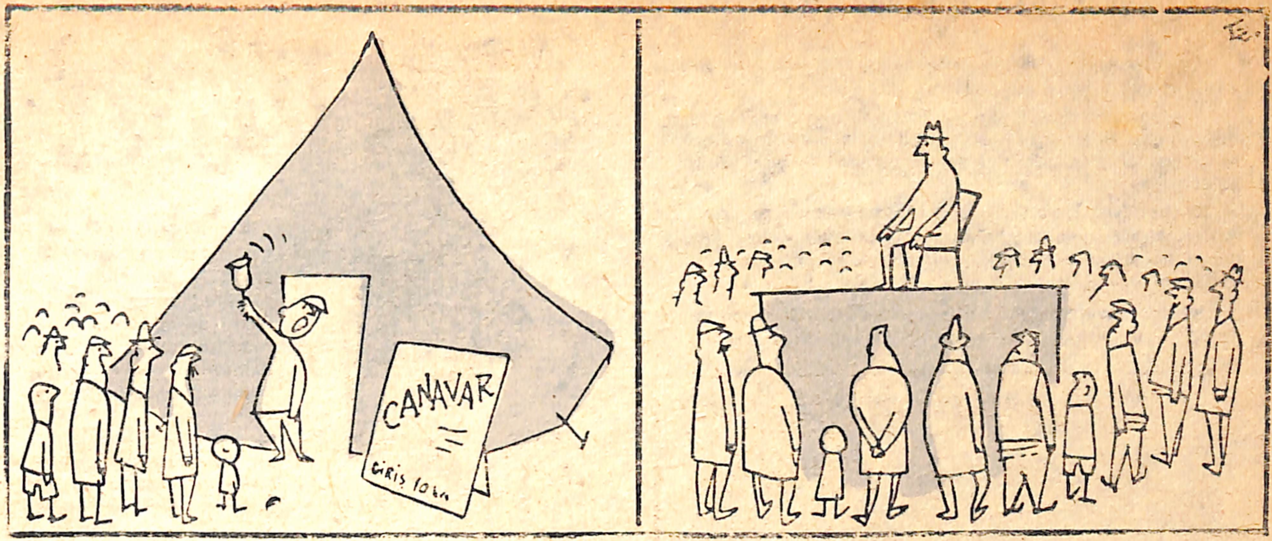

YAZISIZ

sa'nın üstüne varmıştık. Motör bir hırıltı ile zınk diye durdu. Şoför - Pilot:

«Bu sefer tamam!» dedi. «Benzin bitti.»

Herkeste bir telâştır başladı. Seninki: «Ne var telâşlanacak be yahu!» dedi. «Uçak alanı olmamış da buğday tarlası olmuş, ne farkeder?... Tarla sahibi düşünsün!»

Ama yine de yelken uçuşuyla «Bakacak» ın üstünü tutturmuş, uçağın kıçını döküntü kayalara vurduktan sonra alana inmişti. Uçak durunca:

«Tamam!» dedi. «Buraya kadar. Yandı paralar!»

Kapının ipini çözdü, bir hostes nezaketiyle elimizi sıkarak yolcularını uğurladı. **STEPNE**

SEN DE BAŞKAN OLURSUN

Bir Amerikan vatandaşı bir sürü kapıya başvurmuş, fakat iş bulamamıştı. Bir gün kendi eyaletinin Senatörüne rastladı ve derdini açtı:

— Çok uğraştım, fakat bir iş bulamadım. Bir baltaya sap olabilmem için bana yardım edebilir misiniz?

Senatör düşündü ve cevap verdi:

— Doğrusunu istersen açıkta kalan vatandaşlara pek de iş kapısı yok. Fakat aklıma bir fikir geldi. Memlekette neden iş olmadığını tahkik etmek için bir komite kuralım, seni de bu komiteye başkan yapalım!

BÜYÜK ŞABAN

— Bu dünyada şimdiye kadar gelip geçmiş insanların en büyüğü Şaban beydi. Şaban bey son derece açık fikirli, geniş yürekli, iyi kalbli, cömert, uysal, müthiş zeki bir adamdı. Fakat bir meçhul kahraman olarak öldü, kabiliyetleri hiç kimse tarafından tanınmadı ve takdir edilmedi...

— Sen kendisini nerden tanıyorsun?

— Ben tanıyamadım, ama dul kalan karısiyle evlendim!

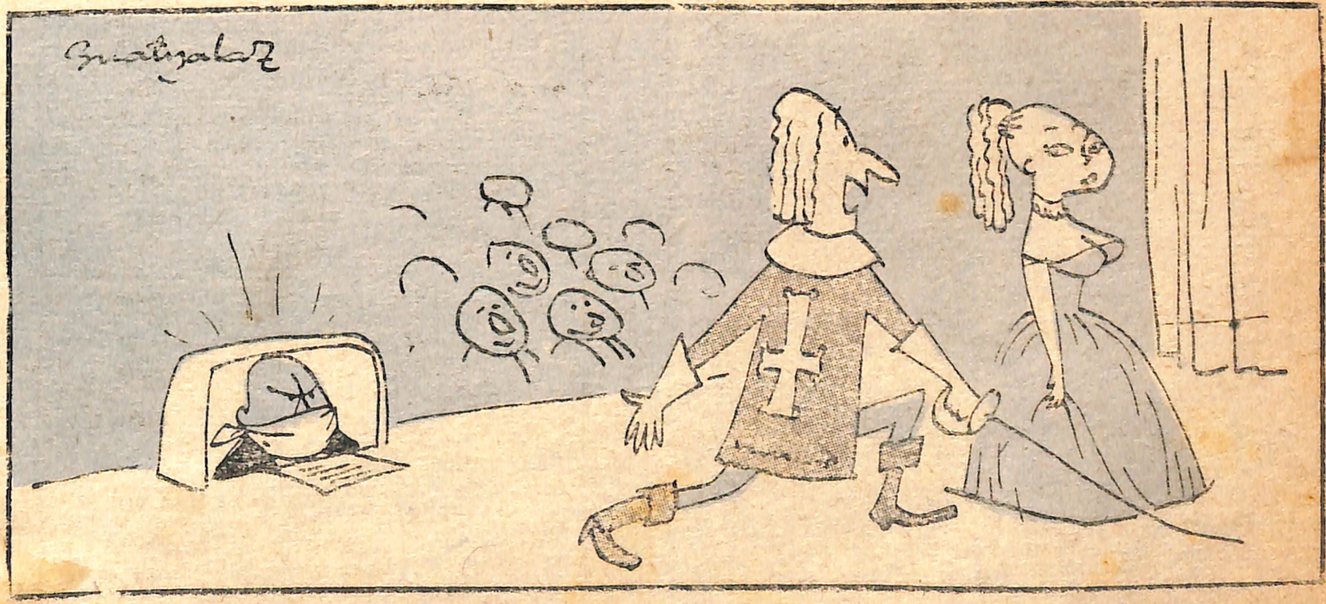

YAZISIZ

Suat Yalaz

SÖZ PARAYLA DEĞİL YA!

Belediye memurları daireden çıkarken müdürlerine yazılı olarak tekmil veriyorlardı.

Her memurun her gün için harcadığı rapor kâğıdının — bu kâğıt kıtlığında — büyük bir yekûn tuttuğunu geç de olsa görenler ikinci bir emirle bu usulü kaldırmışlar.

Büsbütün kaldırmamışlar da «sözlü tekmil» e çevirmişler. Şimdi memurlar akşam paydosundan sonra müdürün kapısının önünde kuyruk olarak teker teker sözlü tekmil veriyorlar.

Kâğıdın bulunmadığı yerde bundan isabetli karar mı olur? Kâğıt parayla ama «söz» de parayla değil ya!

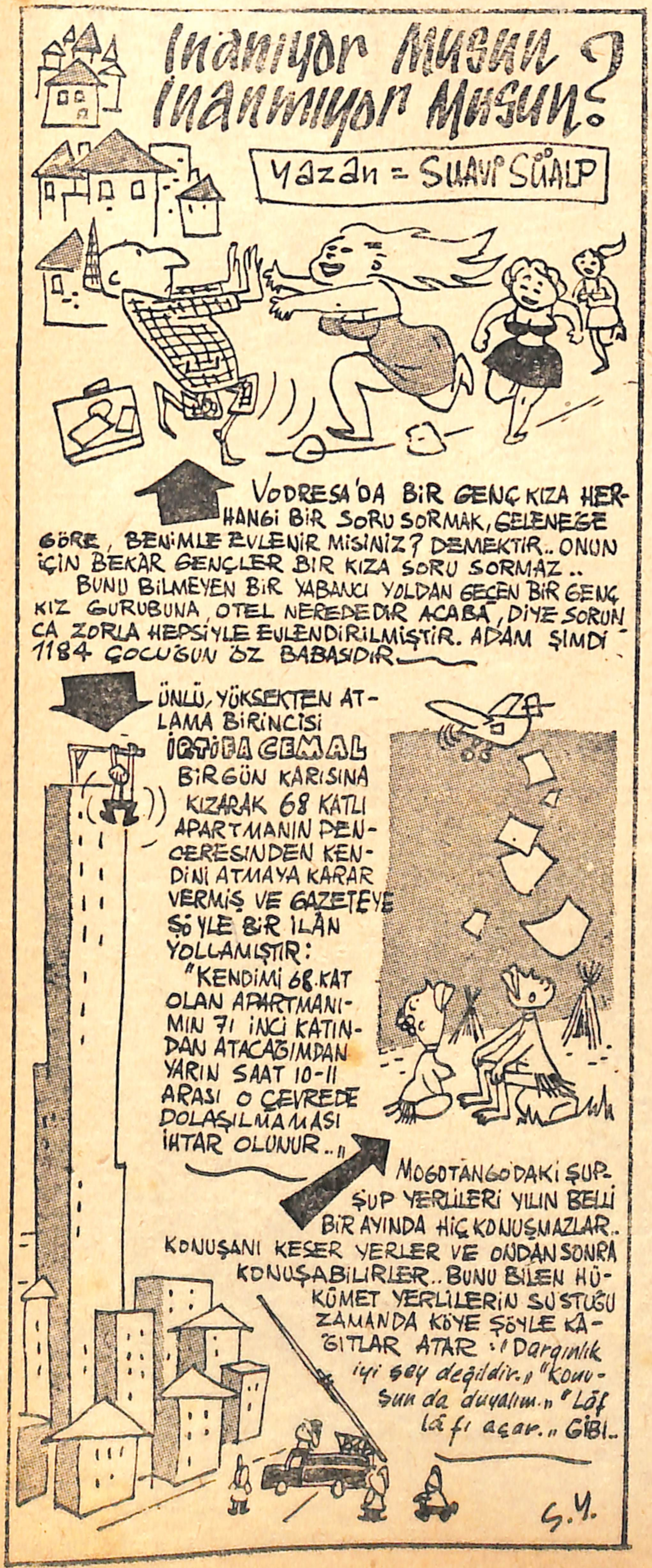

ULVİ

Resmî dairelerde evrak takip ede ede elbiseleri 16 kuruşluk damga pulu rengine dönmüş, bakışlarında eshabı mesalihe ait bir dalgınlık bulunan, yazın Yenicami karşısında istida yazan daktiloların civarında dolaşan, kışın da Beyazıttaki kapalı kahvede oturan, ceketinin üst cebinde iki tane bozuk dolmakalem, üç tane kopya kalemi ve bir de sağı astigmat, solu da miyop (-11) gözlük taşıyan, ayağında ekseri yazın keten, kışın da süvet (kahverengi) ayakkabı bulunan, kendisinin Evkaftan emekli olduğunu iddia etmesine rağmen aslında Cibali tütün deposu gece bekçiliğinden emekli olduğu, sarma tütün sigarası içmesinden anlaşılan, en sevdiği arkadaşı kunduracı Mahmut efendinin dükkânında, ud, tanbur, bağlama gibi sazları tamir ederek dünyalığını doğrultan, kadınların açık saçık dolaşmalarına çok kızan, yazıyı hâlâ eski türkçe yazmakta ısrar eden, nesli gün geçtikçe azalan adamlardandır. Ulvi'nin hayatında bir kere bile sinemaya gitmediği söylenir.

SEN BİTİRDİN BEN BAŞLIYORUM

Milyoner dilenciyi payladı:

— Defol şuradan!

Dilenci horozlandı:

— Bana bak efendi, seninle benim aramda tek bir fark var: Sen ikinci milyonunu tamamlıyorsun, ben de birinci milyona yeni başlıyorum!

ASIL O ZAMAN

— Bana bak dostum, kardeşin benim hakkımda bir sürü yalanlar söyleyip duruyormuş. Kendisine söyle başının belâsını aramasın!

— Ne diye kızıyorsun canım, senin hakkında yalan şeyler değil, fakat doğru olan şeyleri söylemeye başlarsa asıl o zaman çenesini kırmalısın!

YAŞ MESELESİ

— Çok merak ediyorum, acaba niçin şimdiye kadar kadınlardan hiç kimse cumhurbaşkanılığına seçilmemiş?

— Gayet basit, cumhurbaşkanı olmak için otuz beş yaşını bitirmek lâzım.

O KADAR DEĞİL

— Benim için sağda solda sağır ve aptalın biridir deyip duruyormuşsun. Ne demek oluyor bu?

— Yok canım, senin için hiç kimseye sağırdır, demedim.

SUSUYOR

— Ameliyat oldum, fakat doktor midemde bir sünger bırakmış.

— Ağrı yapıyor mu?

— Hayır, fakat çok susuyorum.

1.
2.
3.
4.
5.
6
7
8
9.
10.
11.

Suat Yalaz

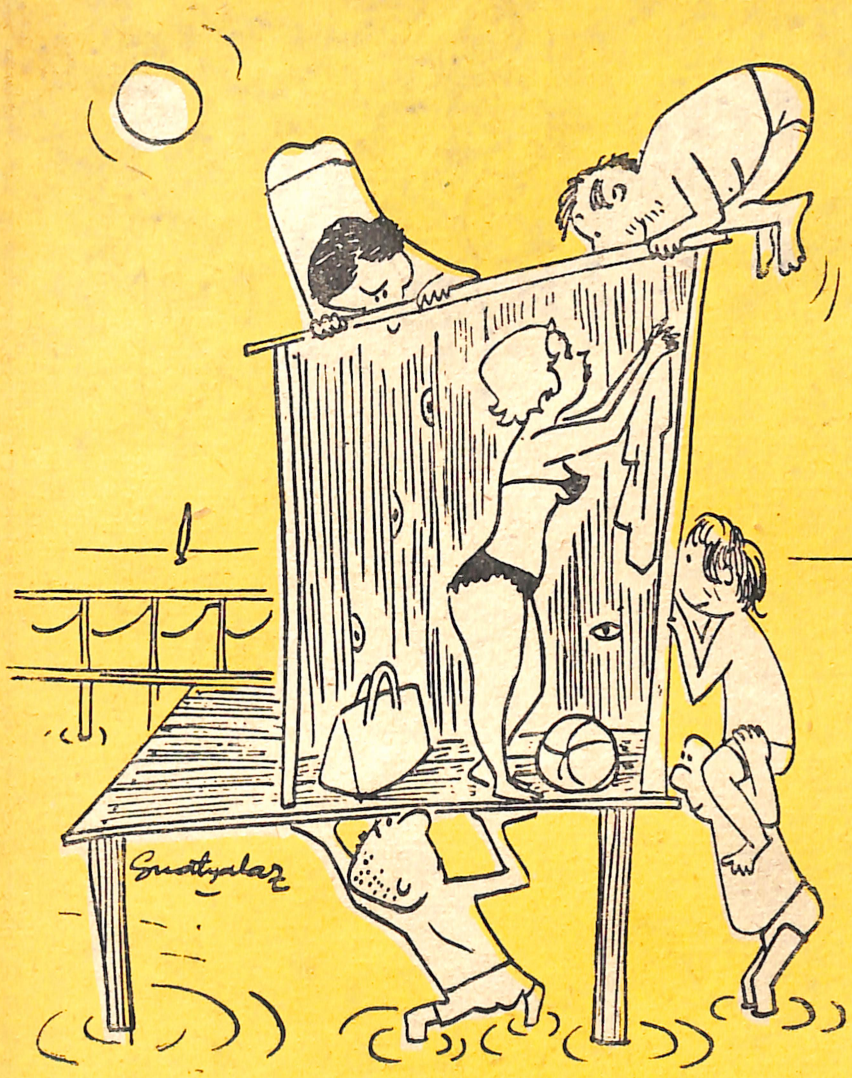

«KADIN AVCILARI»

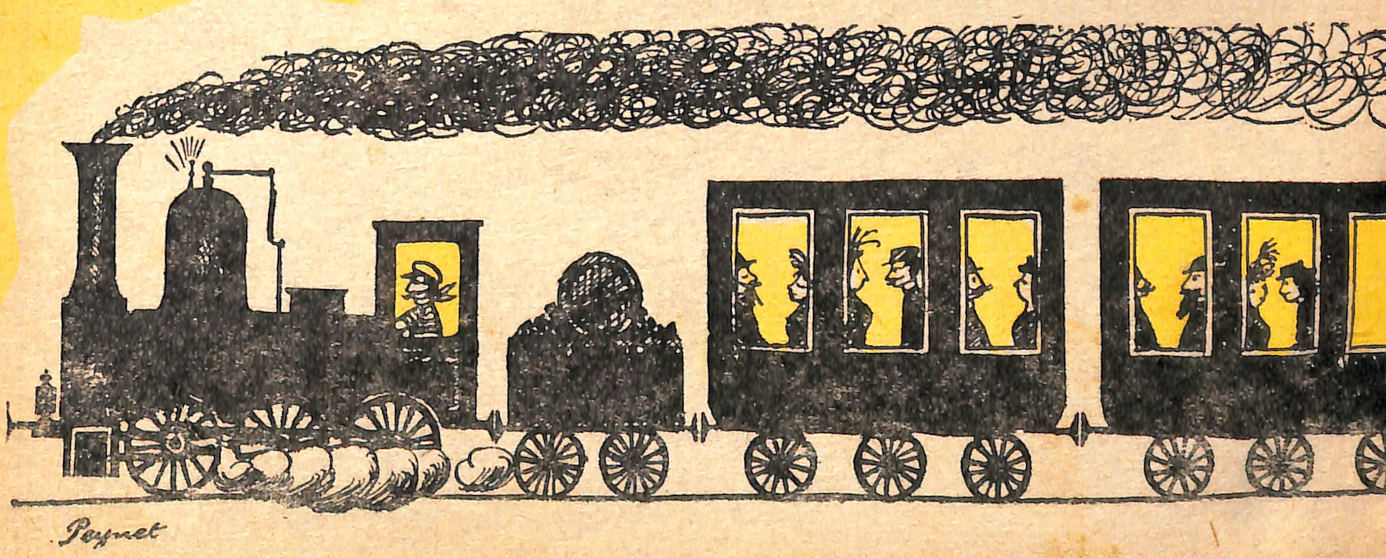

«AŞK AŞK SEN HER ŞE

Tonguç Yaşar

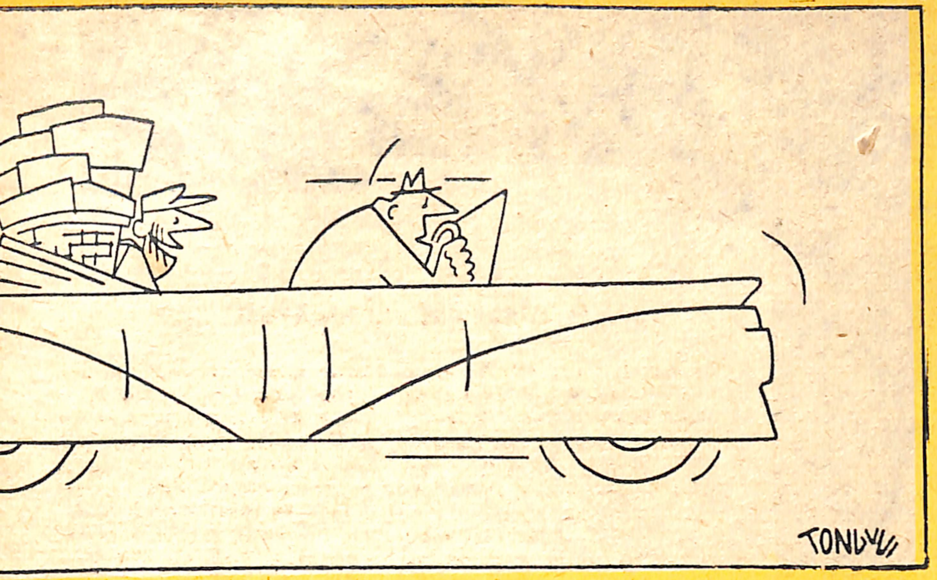

YAZISIZ

YAZISIZ

Suat Yalaz

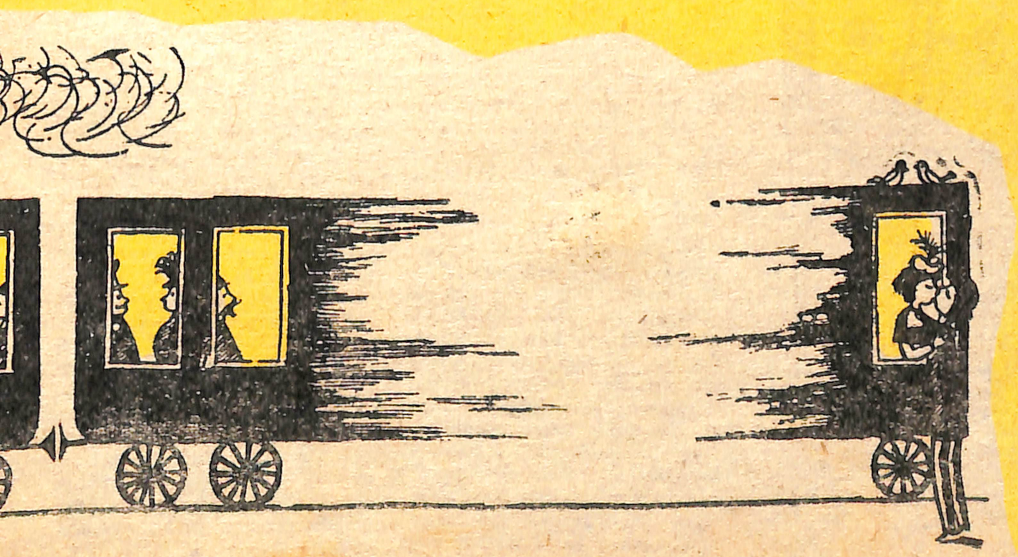

KADİRSİNİ»

Peynet

Tayyip İşören

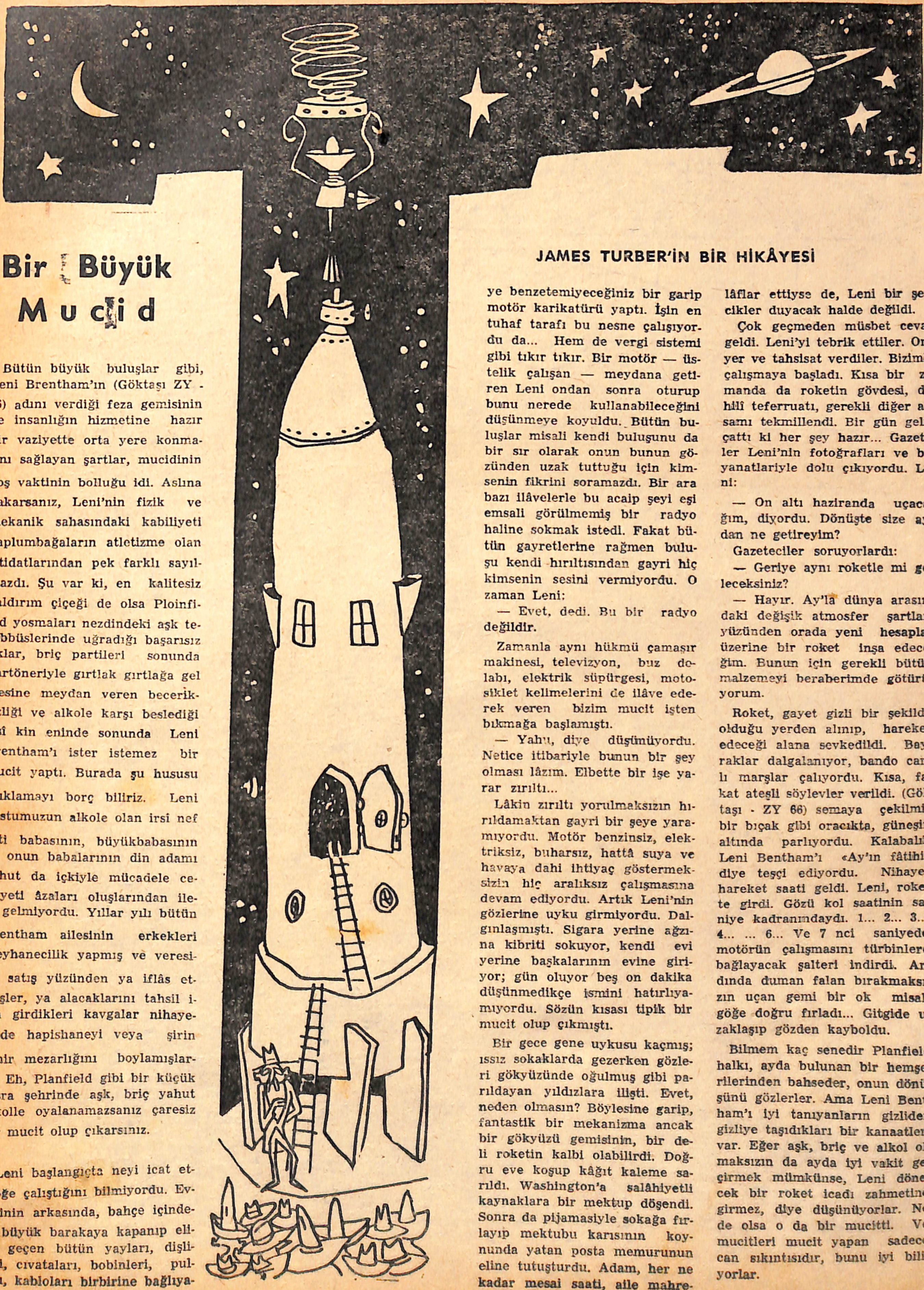

Bir Büyük Mucid

JAMES TURBER'İN BİR HİKÂYESİ

Bütün büyük buluşlar gibi, Leni Brentham'ın (Göktaşı ZY - 66) adını verdiği feza gemisinin de insanlığın hizmetine hazır bir vaziyette orta yere konmasını sağlayan şartlar, mucidinin boş vaktinin bolluğu idi. Aslına bakarsanız, Leni'nin fizik ve mekanik sahasındaki kabiliyeti kaplumbağaların atletizme olan istidatlarından pek farklı sayılmazdı. Şu var ki, en kalitesiz kaldırım çiçeği de olsa Ploinfield yosmaları nezdindeki aşk teşebbüslerinde uğradığı başarısızlıklar, briç partileri sonunda partöneriyle gırtlak gırtlağa gelmesine meydan veren beceriksizliği ve alkole karşı beslediği irsî kin eninde sonunda Leni Brentham'ı ister istemez bir mucit yaptı. Burada şu hususu açıklamayı borç biliriz. Leni dostumuzun alkole olan irsi nefreti babasının, büyükbabasının ve onun babalarının din adamı yahut da içkiyle mücadele cemiyeti âzaları oluşlarından ileri gelmiyordu. Yıllar yılı bütün Brentham ailesinin erkekleri meyhanecilik yapmış ve veresiye satış yüzünden ya iflâs etmişler, ya alacaklarını tahsil için girdikleri kavgalar nihayetinde hapishaneyi veya şirin şehir mezarlığını boylamışlardı. Eh, Planfield gibi bir küçük taşra şehrinde aşk, briç yahut alkolle oyalanamazsanız çaresiz bir mucit olup çıkarsınız.

Leni başlangıçta neyi icat etmeğe çalıştığını bilmiyordu. Evlerinin arkasında, bahçe içindeki büyük barakaya kapanıp eline geçen bütün yayları, dişlileri, cıvataları, bobinleri, pulları, kabloları birbirine bağlıyarak neresinden baksanız bir şeye benzetemiyeceğiniz bir garip motör karikatürü yaptı. İşin en tuhaf tarafı bu nesne çalışıyordu da... Hem de vergi sistemi gibi tıkır tıkır. Bir motör — üstelik çalışan — meydana getiren Leni ondan sonra oturup bunu nerede kullanabileceğini düşünmeye koyuldu. Bütün buluşlar misali kendi buluşunu da bir sır olarak onun bunun gözünden uzak tuttuğu için kimsenin fikrini soramazdı. Bir ara bazı ilâvelerle bu acaip şeyi eşi emsali görülmemiş bir radyo haline sokmak istedi. Fakat bütün gayretlerine rağmen buluşu kendi hırıltısından gayri hiç kimsenin sesini vermiyordu. O zaman Leni:

— Evet, dedi. Bu bir radyo değildir.

Zamanla aynı hükmü çamaşır makinesi, televizyon, buz dolabı, elektrik süpürgesi, motosiklet kelimelerini de ilâve ederek veren bizim mucit işten bıkmağa başlamıştı.

— Yahu, diye düşünüyordu. Netice itibariyle bunun bir şey olması lâzım. Elbette bir işe yarar zırıltı...

Lâkin zırıltı yorulmaksızın hırıldamaktan gayri bir şeye yaramıyordu. Motör benzinsiz, elektriksiz, buharsız, hattâ suya ve havaya dahi ihtiyaç göstermeksizin hiç aralıksız çalışmasına devam ediyordu. Artık Leni'nin gözlerine uyku girmiyordu. Dalgınlaşmıştı. Sigara yerine ağzına kibriti sokuyor, kendi evi yerine başkalarının evine giriyor; gün oluyor beş on dakika düşünmedikçe ismini hatırlıyamıyordu. Sözün kısası tipik bir mucit olup çıkmıştı.

Bir gece gene uykusu kaçmış; ıssız sokaklarda gezerken gözleri gökyüzünde oğulmuş gibi parıldayan yıldızlara ilişti. Evet, neden olmasın? Böylesine garip, fantastik bir mekanizma ancak bir gökyüzü gemisinin, bir deli roketin kalbi olabilirdi. Doğru eve koşup kâğıt kaleme sarıldı. Washington'a salâhiyetli kaynaklara bir mektup döşendi. Sonra da pijamasiyle sokağa fırlayıp mektubu karısının koynunda yatan posta memurunun eline tutuşturdu. Adam, her ne kadar mesai saati, aile mahremiyeti, mesken masuniyeti gibi lâflar ettiyse de, Leni bir şeycikler duyacak halde değildi.

Çok geçmeden müsbet cevap geldi. Leni'yi tebrik ettiler. Ona yer ve tahsisat verdiler. Bizimki çalışmaya başladı. Kısa bir zamanda da roketin gövdesi, dahilî teferruatı, gerekli diğer aksamı tekmillendi. Bir gün gelip çattı ki her şey hazır... Gazeteler Leni'nin fotoğrafları ve beyanatlariyle dolu çıkıyordu. Leni:

— On altı haziranda uçacağım, diyordu. Dönüşte size aydan ne getireyim?

Gazeteciler soruyorlardı:

— Geriye aynı roketle mi geleceksiniz?

— Hayır. Ay'la dünya arasındaki değişik atmosfer şartları yüzünden orada yeni hesaplar üzerine bir roket inşa edeceğim. Bunun için gerekli bütün malzemeyi beraberimde götürüyorum.

Roket, gayet gizli bir şekilde olduğu yerden alınıp, hareket edeceği alana sevkedildi. Bayraklar dalgalanıyor, bando canlı marşlar çalıyordu. Kısa, fakat ateşli söylevler verildi. (Gök taşı - ZY 66) semaya çekilmiş bir bıçak gibi oracıkta, güneşin altında parlıyordu. Kalabalık Leni Bentham'ı «Ay'ın fâtihi» diye teşçi ediyordu. Nihayet hareket saati geldi. Leni, rokete girdi. Gözü kol saatinin saniye kadranındaydı. 1... 2... 3... 4... ... 6... Ve 7 nci saniyede motörün çalışmasını türbinlere bağlayacak şalteri indirdi. Ardında duman falan bırakmaksızın uçan gemi bir ok misali göğe doğru fırladı... Gitgide uzaklaşıp gözden kayboldu.

Bilmem kaç senedir Planfield halkı, ayda bulunan bir hemşerilerinden bahseder, onun dönüşünü gözlerler. Ama Leni Bentham'ı iyi tanıyanların gizliden gizliye taşıdıkları bir kanaatleri var. Eğer aşk, briç ve alkol olmaksızın da ayda iyi vakit geçirmek mümkünse, Leni dönecek bir roket icadı zahmetine girmez, diye düşünüyorlar. Ne de olsa o da bir mucitti. Ve mucitleri mucit yapan sadece can sıkıntısıdır, bunu iyi biliyorlar.

ÇEVİREN: ALPLÂÇİN

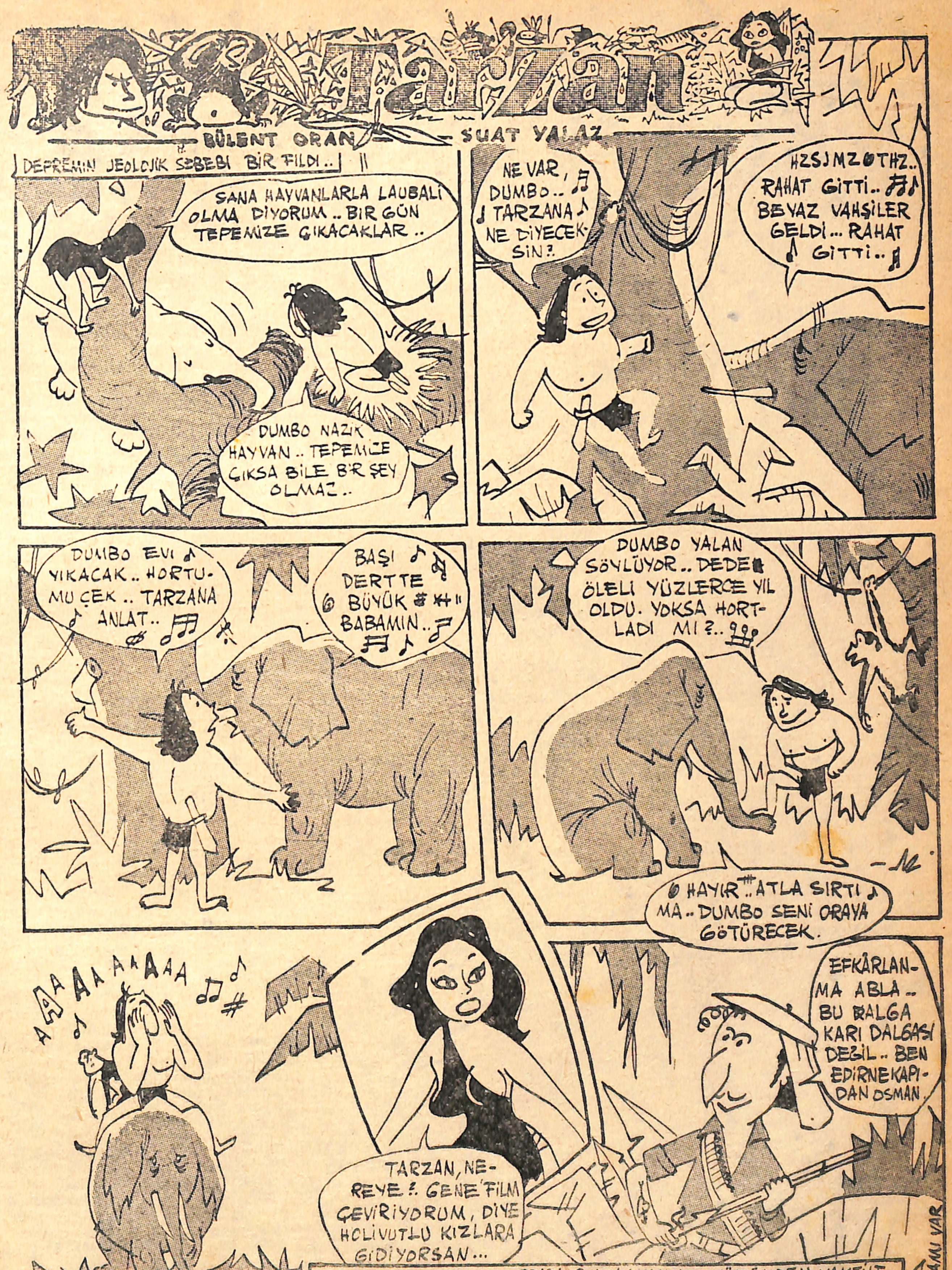

Tarzan
BÜLENT ORAN
SUAT YALAZ
DEPREMİN JEOLOJİK SEBEBİ BİR FİLDİ..
SANA HAYVANLARLA LAUBALİ OLMA DİYORUM.. BİR GÜN TEPEMİZE ÇIKACAKLAR..
DUMBO NAZİK HAYVAN.. TEPEMİZE ÇIKSA BİLE BİR ŞEY OLMAZ..
NE VAR, DUMBO.. TARZANA NE DİYECEKSİN?.
HZSJMZØTHZ.. RAHAT GİTTİ.. BEYAZ VAHŞİLER GELDİ... RAHAT GİTTİ..
DUMBO EVİ YIKACAK.. HORTUMU ÇEK.. TARZANA ANLAT..
BAŞI DERTTE BÜYÜK BABAMIN..
DUMBO YALAN SÖYLÜYOR.. DEDE ÖLELİ YÜZLERCE YIL OLDU. YOKSA HORTLADI MI?..
HAYIR.. ATLA SIRTIMA.. DUMBO SENİ ORAYA GÖTÜRECEK.
AAAAAAAAAA
TARZAN, NEREYE?. GENE FİLM ÇEVİRİYORUM, DİYE HOLİVUTLU KIZLARA GİDİYORSAN...
EFKÂRLANMA ABLA.. BU DALGA KARI DALGASI DEĞİL.. BEN EDİRNEKAPIDAN OSMAN.
AİLE SAADETİNİN VERDİĞİ BU KISKANÇLIK YÜZÜNDEN VAKTİLE AYLARCA AÇ KALAN TARZAN KARISININ ÜSTÜNE GÜL KOKLAMAYA KORKUYORDU..YAPRAKLAR ARASINDAN BİR SES İŞİTİLDİ..
DEVAMI VAR

HİLTON'DA TAVUKLAR

Bizim gazeteler Hilton'un reklâmını yapmak için en küçük fırsatı bile kaçırmıyorlar. Şimdi de bütün gazetelerde bir yılda Hilton'da yenen tavukların sayısı... Hilton'da bir yılda tam 20 bin tavuk yenmiş. Ne diyelim, âfiyet olsun! Yalnız gazetelerimiz «Tavuk» deyip geçmişler. Yapacaklarsa bu işi adamakıllı yapsınlar. Tavuk deyip geçmekle olmaz.

Bu yirmi bin tavuğun kaç tanesi anaç, kaç tanesi civciv, kaçı piliç? Bunları da öğrenmek isterdik!

İMZA

Picasso; resimlerini hırsızlardan korumak için tablolarının altına imzasını satış bittikten sonra atıyormuş.

Yâni koskoca Picasso'nun imzasız resmi birinin eline geçse Picasso'nun fırçasından çıktığı ispat edilemiyecek!

Bizde öyle yazılar, öyle nutuklar var ki bir satırını, bir kelimesini okuyun, size kimin eseri olduğunu söyleyiverelim. İnsan eserine sadece imzasını değil, biraz da şahsiyetini koymalı!

KEDİ YARIŞI

İngiltere'de at yarışı, it yarışı derken şimdi de kedi yarışı çıkmış.

Kedisini koşturan koşturana.

Bizde bu yarışların daha antikaları var. Var ama gazetelerimize geçmiyor. Meselâ hapishanelerde bit yarışları var. Bir daire içine konan bitlerden hangisi çizgiyi aşarsa birinciliği kazanıyor. Bit birinciliği kazanırken bitin sahibi de konmuş olan paraları kaldırıyor.

Tabii bu yarış, hapishane yarışı... Gazetelerimize henüz geçmedi. Bundan sonra bol bol okuruz artık!

Oğuz Aral

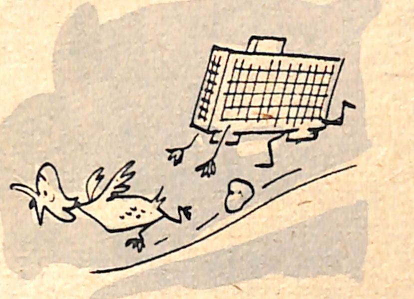

ÇİLE

Papazın biri çile doldurmak için Çemberlitaş'ın tepesine çıkıp üç ay kalmak istiyormuş.

Çemberlitaş'ın tepesinde üç ay hava tebdili yapmakla çile mi doldurulur?... Sen papazlığı bırak da üç ay gazeteci ol bakalım... Gör, nasıl çile doldurulurmuş!

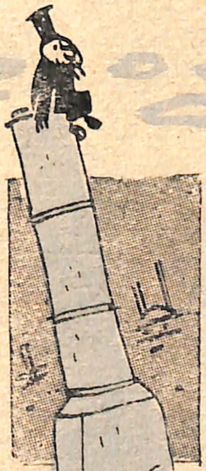

HOROZLARA GÖZLÜK

Horozların kavgacılıklarını, hırçınlıklarını önlemek, tavuklara karşı daha yumuşak davranmalarını sağlamak için gözlüğün çok faydalı olduğu anlaşılmış. Küçük vapur dumanı gözlükler horozları uysallaştırıyor, adam ediyormuş.

Halbuki insanlar aynı karakteri, pembe gözlüklerle elde edebiliyorlar. Kara gözlükler, insanları aksine, daha hırçın, daha kavgacı, biraz da karamsar yapıyor.

Yalnız horozlarla bu siyah gözlük konusunda bir benzerliğin bulunduğunu da inkâr etmememiz lâzım.

Tavuklara karşı durumumuz! Bütün kadıncılların, siyah gözlüğe düşkünlükleri olsa olsa horozlarla olan bir karakter birliğinden gelmektedir. Şu plâj mevsiminde hele bakın etrafınıza. Yalan mı?

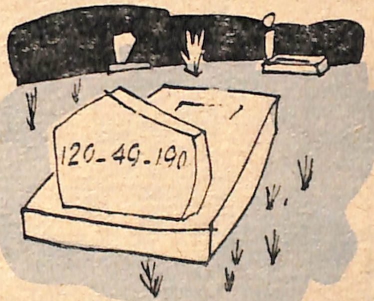

YENİ MEZAR TAŞI ÖRNEKLERİ

Marilyn Monroe vasiyet etmiş. Mezar taşına sadece: «Sarışın: 96-54-87» yazılacakmış. Göğüs, bel, kalça ölçüleri...

Kafanın para etmediği zaman en güzel kıymet ölçüsü!

Yakında bizde de bu tip mezar taşları ısmarlanacaktır. Bir misal verelim:

120 - 49 - 1.90.

Ağırlık, ense, göbek!

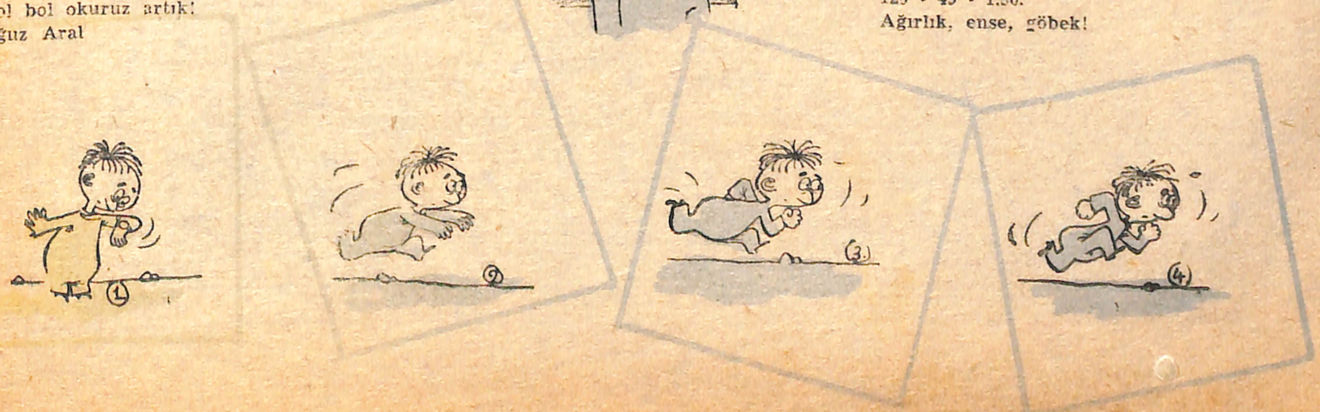

Tayyip İşören

ŞŞŞT ! O BENİM !

Kısa boylu bir adam Amerika'da küçük bir kasabanın bakkal dükkânına girdi.

— Bütün çürük yumurtalarınızı, domateslerinizi satın almak istiyorum.

Bakkal gülümseyerek göz kırptı:

— Bu akşam yeni gelen tiyatro kumpanyasını seyretmeye gideceksiniz galiba!

Kısa boylu adam ürkek ürkek etrafına bakındı ve kısık bir sesle şu cevabı verdi:

— Şşşşt! O kadar yüksek sesle konuşmayın! O kumpanyanın baş aktörü benim!

EVDE Mİ ?

Memurlardan biri sabahleyin daireye geç gelmişti. Müdür, bu gecikmenin sebebini sorunca şu cevabı aldı:

— Dalmışım, erken uyanamadım efendim.

Müdür hayretle:

— Ne? Sen evde de mi uyuyorsun?

ÇOK RENKLİ

Bir roman yazmış ve yayınevlerinden birine götürmüştü. Aradan bir müddet geçtikten sonra, kitabını satın alıp almayacaklarını öğrenmek için yayınevi sahibini görmeye gitti. Roman beğenilmemişti. Yayınevi sahibi müsveddeleri genç romancıya iade ederken şöyle dedi:

— Eseriniz çok renkli.

— Ne gibi?

— Birinci bölümde ihtiyarın yüzü hiddetten mosmor oluyor, genç adamın yüzü kıskançlıktan yemyeşil kesiliyor, kahramanın yüzü korkudan kireç gibi beyazlaşıyor, genç kız sararıp soluyor, detektifin suratı hırsından vişne kırmızısına dönüyor.

KENDİNİ BEĞENMİŞ

— Boyuna «budala» deyip duruyorsun. Ümit ederim ki beni kasdetmiyorsun!

— Haydi canım, amma da kendini beğenmişsin, dünyada başka budala yok mu?

DÜŞÜNMÜŞ DURMUŞ

Karı koca konuşuyorlardı. Kadın sordu:

— Evvelce her hareketime ilgi gösterir, ne yapsam merakla takip ederdin. Acaba şimdi de yaptığım şeylerle ilgileniyor musun?

— Elbette karıcığım! Meselâ bugün akşama kadar, karım acaba dün verdiğim elli lirayı ne yaptı, diye düşündüm durdum.

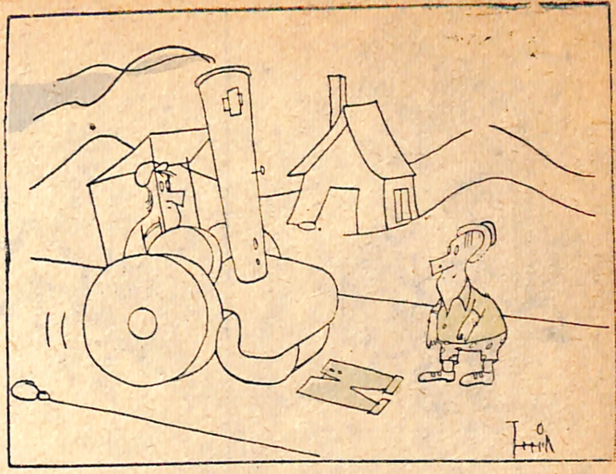

YAZISIZ

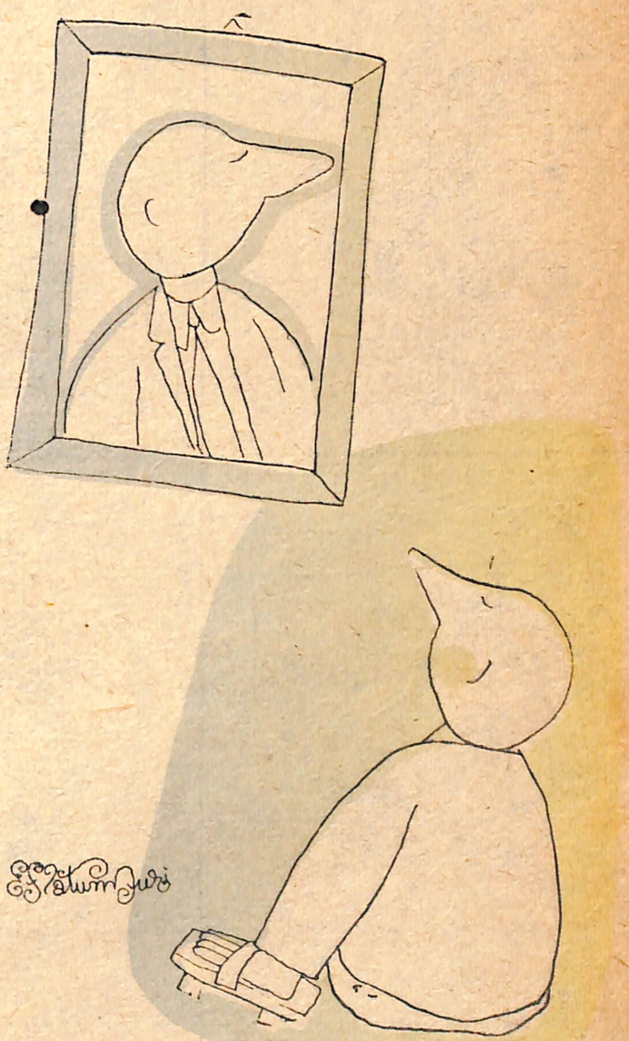

YAZISIZ

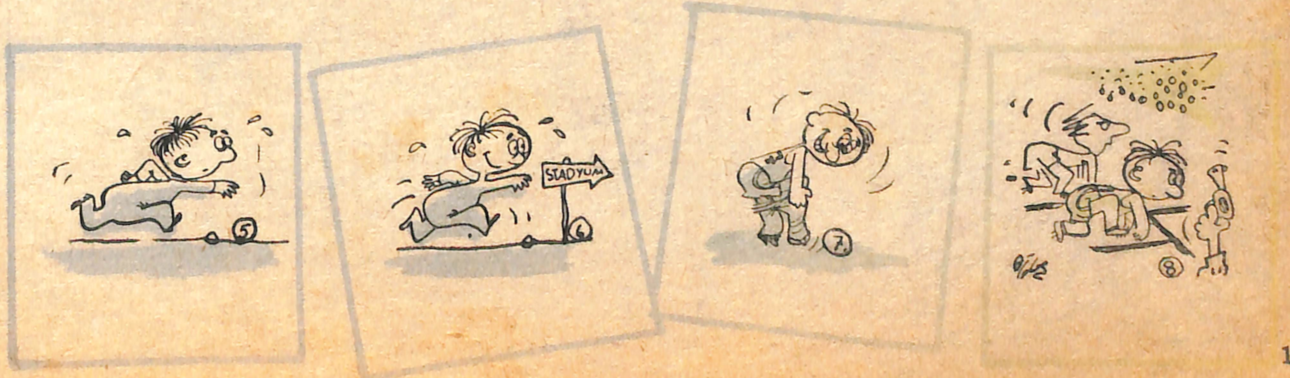

Kovarsky

Pichard — BOSC — BELLUS — ALDEBERT — HERVÉ

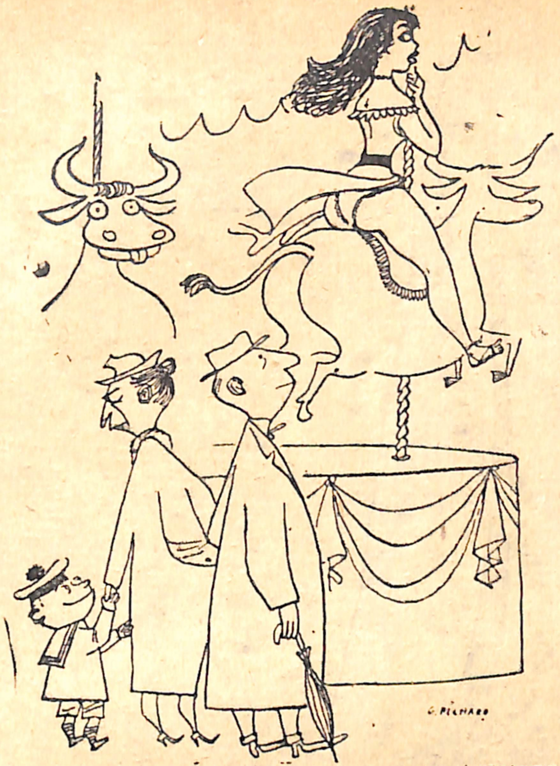

— ANNE BAK, BABAM DA BU UÇAN İNEKLERE BAYILIYOR !.

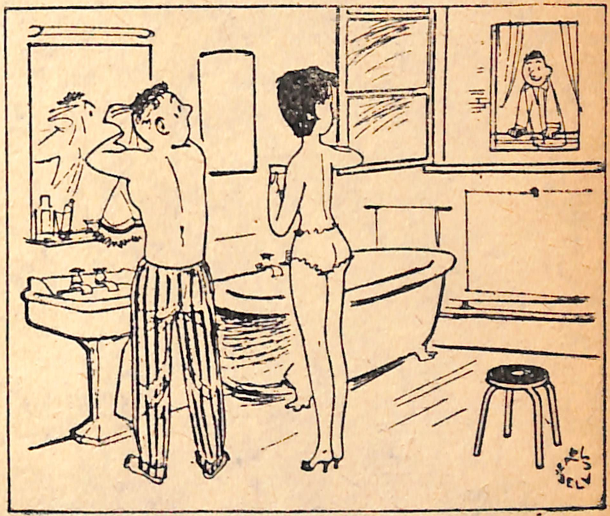

— NE GARİP ADAM. DİŞ FIRÇALAYAN İNSAN GÖRMEMİŞ SANKİ !..

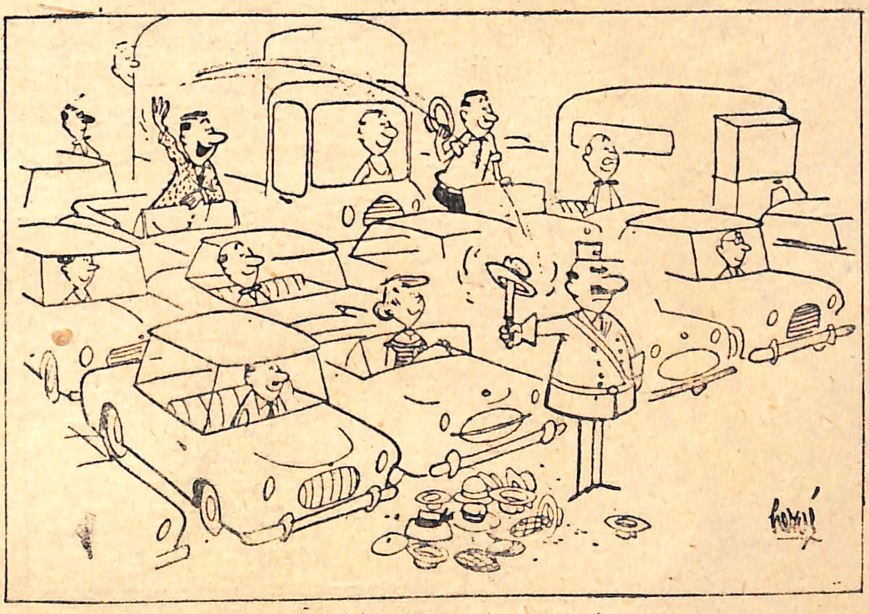

— HOOOP ! KAZANDIM !..

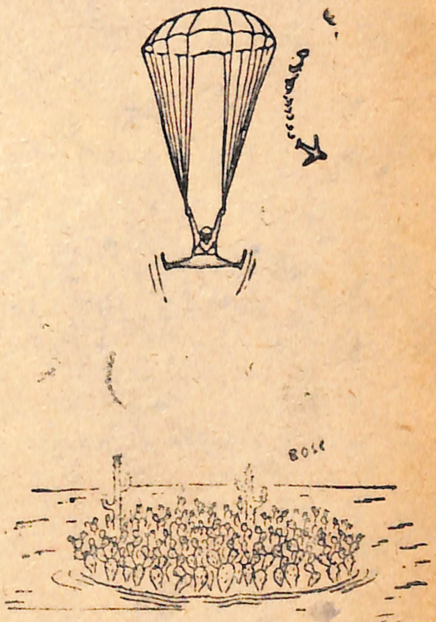

YAZISIZ

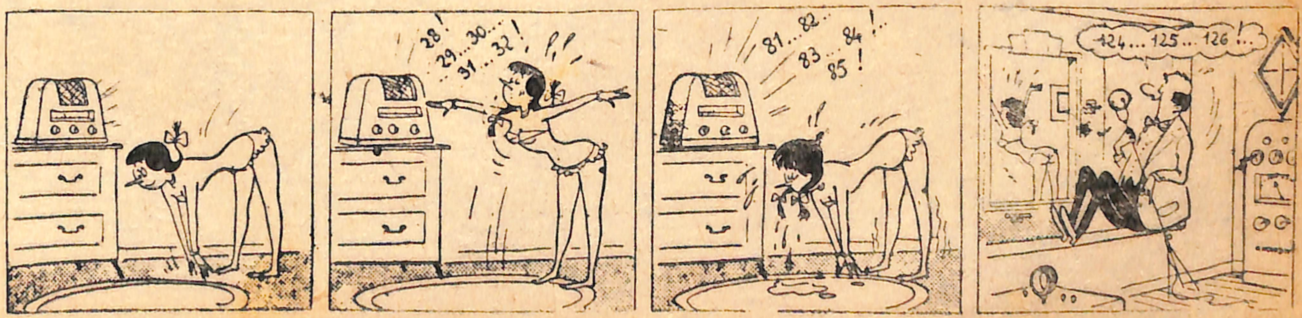

Dizildiği ve basıldığı yer : Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür: Turhan Selçuk — İdarenahen: Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 — 30 — 31 — 32 — İstanbul

Tongüç Yaşar

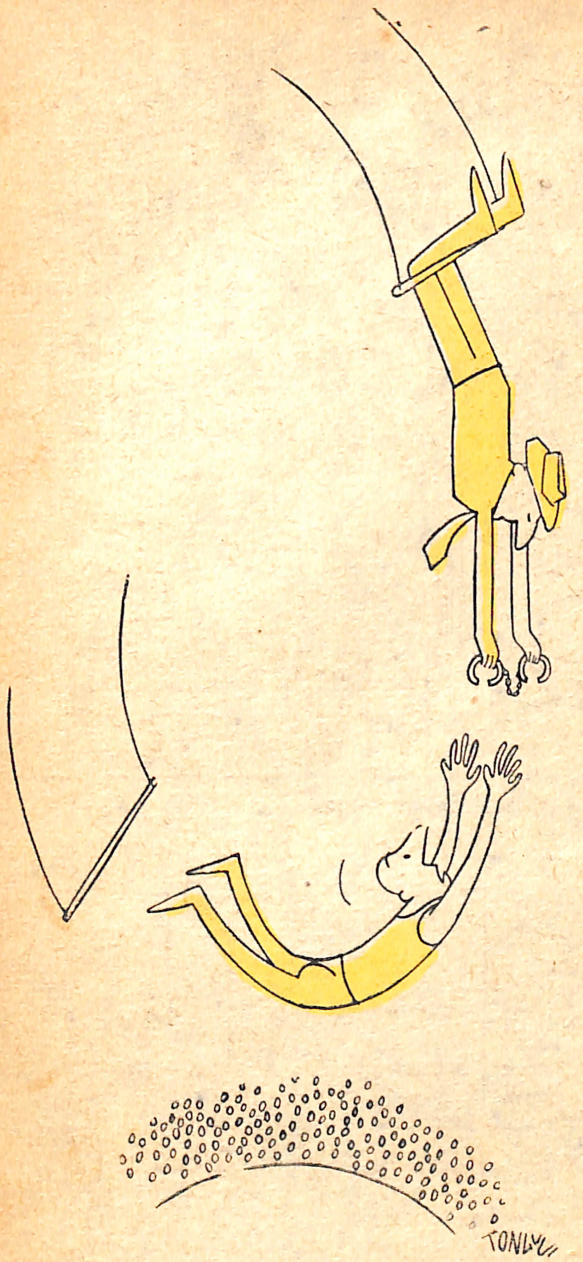

«ADALETTEN KAÇILMAZ»

Vedia Erkoç

TALİH!..

Eflâtun Nuri Erkoç

— İŞTE BU YAKIŞTI!..

TEREDDÜT

Semiramis

EYVAH ! CANAVAR YEDİ CANLIYMIŞ.. KURŞUNLAR KAFİ GELMEDİ..
FAKAT KORKMA KOKURAÇO.. BU ZAMANDA HORTLAĞA BEBEKLER BİLE İNANMIYOR !.
VAYY ! BİR SİCİM !.. BU BİR UÇURTMA YAHU..
HEY ÖDLEKLER ÇIKIN ORDAN DA ÇALIŞIN BİRAZ.. KÖTÜ RUH UÇURTMADAN BAŞKA BİRŞEY DEĞİL. HAH HAH HA HOH HOH HO..
UÇURTMA MI ?.. KOCA ŞAPKALI APTAL ! YALNIZ HORTLAKLAR BİZDEN HIZLI UÇABİLİR !..
ALLAH KAHRETSİN. TAM İŞLER YOLUNDA İKEN BAŞIMIZA BU DERT ÇIKTI..
MAVİ AYAK KABİLESİNİN YAŞADIKLARINA AİT İZ YOK.. UÇURTMAYI ÇEKELİM..
KOLAY GELE LAK !
BABAM BURALARIN EN İYİ UÇURTMA UÇURAN ADAMIYDI.
BİR TÜNEL ! YAŞASIN !.. ONLAR İMDAT İSTEYİP PAÇAYI KURTARMADAN ŞEHRİ ZAPTEDEBİLİRİZ !
(DEVAMI VAR)

— Sevgilim şu şamdanları da almayı ihmal etme... Bir daha ne zaman geleceksin derlerdi.

Babam, her asil erkek gibi şamdanları reddeder.

— Maalesef kadınlardan hediye almak prensibim değildir, cevabını verirdi.

Prensibi olmayan şey ise yükte ağır pahada hafif şeylerden hoşlanmamasıydı. O adi bir hamal değil usta bir hırsızdı. Üstelik jigololuktan da nefret ederdi.

Ayın, dünyanın başka yönlerini aydınlattığı karanlık bir İskenderiye gecesinde, annemin kıymetli mücevherlerine bir hürmet biyareti yapan babam, çok münasebetsiz bir zamanda yakayı ele verince, çaldığı şeyleri arkasına gizleyerek:

— İşte şimdi mesudum. Çünkü rüyalarımın perisini nihayet yakından görebildim, demişti.

Bütün kadınların, kocalarından başka erkeklerin rüyalarına perilik edeceklerine dair sabit fikirleri olduğunu bildiğinden, babam, her enselenişinde bu cümleyi sarfederdi.

Muhafazakârdı. Her kadına ayrı yalanlar atmaktansa, defalarca tecrübe edilmiş, sağlamlıkları katileşmiş klâsik yalanlarla iş görürdü.

Tam o sırada, bana sadece adını veren ve 14 ayda doğduğum için beni bir hilkat garibesi sayan resmi babam ise, haritalarının başında, düşman hatlarını aşmak için çareler araştırıyordu. Askeri üstünlükleri göbeğinin kocamanlığıyla ölçülen ve bir oturuşta yarım kuzu yemekten başka bir iş beceremeyen general Costas da, kafası yerine midesi çalışan bir budala olduğuna bakmadan, kurmaylık hakkında budalaca lâkırdılar yumurtluyordu.

— Şu tepeye gözcülerimizi koysak iyi olur.

— Generalim, haritada gösterdiğiniz o nokta tepe değil vadidir.

Haritalar hakkında hiç bir bilgisi olmayan general, hatasına aldırmıyordu bile...

— Önemli olan şey oranın tepe veya vadi olması değil, o noktanın kendisidir. Ordumuzun selâmeti namına oraya iki gözcü koymamız şart.

Tarih kitaplarının yazmamasına rağmen babamın en büyük hatası o gözcüleri, göbekli generalin işaret ettiği noktaya dikmesi... Halbuki obur kurmayının sofra tabyosından başka yerlerde çalışmayan kafasına uymayıp gözcülerini savaş alanı yerine karısının yatak odası kapısına yerleştirmesi gerekiyordu.

Gerçi karısı, yani annem, namuslu kadındı. İkinci sınıf asilzadelerin hatunları bile aile şöhreti, para pul gibi şeylerle ahlâksızlıklarının üzerine kolaylıkla namus maskesi takabildikleri bir yüzyılda, bir kraliçenin namuslu olması işten bile değildi. Üstelik, ülkeler fethetmeğe giden babamın belinde, kılıcının hemen yanında, karısı hakkında kötü şeyler düşünmesine mani olan koskoca bir anahtar sallanıyordu. Sevgilisine kilit vurmaktan ötürü ruhani bir huzur vardı içinde.

İşte, haritadan dağ mı vadi mi olduğu kestirilemeyen o noktada, iki nöbetçi, sırt üstü yatmayı düşman askerlerini kollamağa tercih ederek uyurken, öte yanda annem:

— Demek öyle, diye mırıldanmaktaydı, demek ben sizin rüyalarınızın perisiyim?

— Evet prenses.

Sonra, maymuncuklarını ve çaldığı şeyleri gizlice harmaniyesinin altına gizleyen hakiki babacığını, bu kadar palavrayı, benim gibi bir kız çocuğunun temelini atmağa yeter bulduğundan.

— Ben kıral olsaydım başka memleketleri zaptetmeğe gideceğime, dünyanın hiç bir ülkesine değişmiyeceğim sizin gibi bir meleği elde etmeğe çalışırdım, demişti.

Babam, kesesi hususunda hasis olmasına rağmen, iş lâkırdıya dökülünce cömertlerin en cömerdi oluyordu. Yalnız kraliçeleri değil, en adi esir kızlarını bile hiç çekinmeden ülkelerle karşılaştırırdı. Koynunda tek gece geçirmeyi arzuladığı bir tacir karısına bile, «Sizi dünyalara değişmem» diyebilir, fakat» tek metelik harcamak lâzım gelse o işe yanaşmazdı.

Annem, onun bu huyunu bilmediğinden sözlerine hemen konuvermiş.

— Doğru, demişti. Bu koca memleket nemize yetmiyor. Başka yerler elde edeceğim diye geceleri beni yalnız bırakması da akıl mı yani. Siz gördüğüm erkeklerin en hisli olanısınız.

(Devamı var)

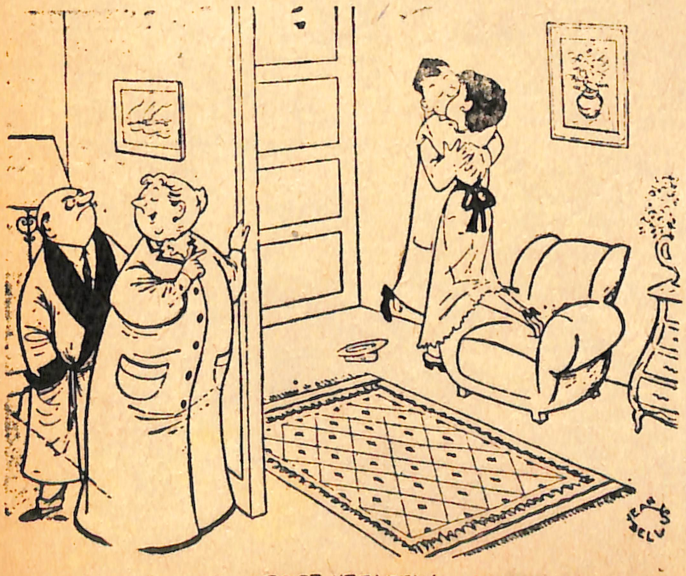

AFERİN KIZA, HERİFE NEZLESİNİ GEÇİRDİ.

Jean Bellus

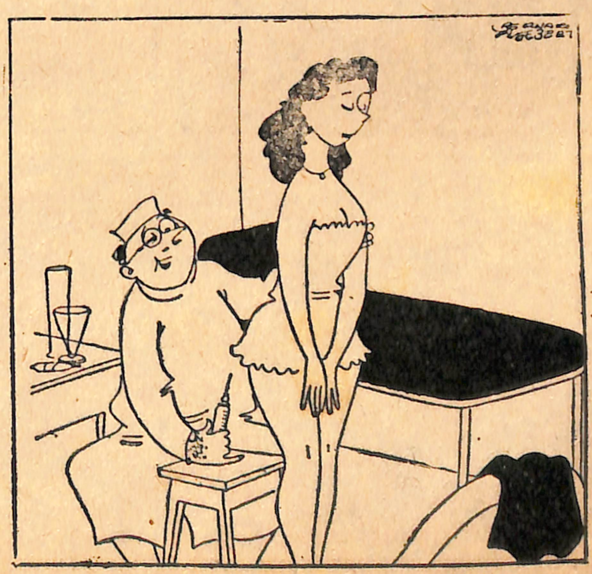

— VE ŞİMDİ... BUYURUN OTURUN!

B. Lidebert

1.

SİYASİ ROMAN : NO. 28

«Bana cevap verin ve samimî hislerime inanın.»

«A. L.-M.»

«Madam Andrea
Martir sokağı, Paris.»

«Meseleyi halledebildim, suçu ortadan kaldırdım. Po«lis merkezindeki dosyandan ötürü bu işi ikinci defa «yapamıyacağım. Çalıştırdıklarını gözet ve biraz da göz«lerini aç. Lâf aramızda, kızcağız on altısından fazla «değil. Bu aptallıktır.

«Yakında görüşürüz. Tabakamı pembe odada bırak«mış olacağım.»

A.

«Manoben komitesi
başkanı, Dijon.»

«Sayın başkan,

«Büyük bir sevinçle ve bana bahşedilen şerefi tam «manasiyle idrak ederek Monoben abidesinin açılış me«rasimine iştirak etmeyi kabul ediyorum. Onu şahsen «tanımam. Ancak CUMHURİYETÇİ AİLE'nin on iki cil«dini okudum. Bu serbest fikrin havarisi, hakiki cum«huriyetçi olan büyük kalbini bu eserinde konuşturmuş«tur. Bol bol faydalandığımız bu derslerin unutulmaz «hatırasını bronzun tesbit etmesi çok yerindedir.

2.

«Aynı postayla, komite azalarına birer nişan ve ba«zı şeref payelerinin verilmesi hususuna maarif vekili«nin dikkatini çektim. Sadıkane hislerimin kabulünü ri«ca ederim.»

«A. L. — Maşu.»

«Dürartr acentesi, Tur»

«Beyefendi».

«Bahsettiğiniz malikâne, fiat ve yeri dolayısiyle beni «ilgilendiriyor. Ben oniki hektardan biraz fazla ister«dim ama herhalde bu daha sonra etraftan temin edile«bilir. Şatonun bir fotoğrafını görmek, çifçilerin verdik«leri parayı, bu parayı arttırabilecek durumda olup ol«madıklarını, satıcı hakkında bazı şeyleri bilmek ister«dim. Eğer tahmin ettiğim adamsa vergi dairesiyle ol«dukça karışık bir işi var demektir. Kurtulması için «kendisine yardım edebilirim. Cumartesi günü bana te«lefon etmeğe gayret edin.

Selâmlar»

«Maşu»

«M. Berney, Orsay oteli,
Paris»

«Azizim,

«İmkânsız, bu hafta hiç yemeğim yok. Dokuz «ziyafete ve Dişci okulu eski talebelerinin balosuna da«vetliyim. Herhalde ortalık kréozot kokacak ve dişleri «vestiyere bırakmak gerekecek!

«Sadece konuşmak için beni görmek istiyorsan bunu «gelecek yolculuğuna bırakalım. Ama işin varsa salı gü«nü öğle yemeğini birlikte yiyelim. Bu bir siyasiye ik«ram edilmesi hiç düşünülmiyen bir yemektir. Ve be«nim de boş olduğum tek zamandadır.

Selâmlar»

» «Lüsyen»

3.

«Mme Karvo dö Marina
Bua caddesi, Paris»

«Azizim madam,

«Telefonla beni aramışsınız, bildirdiler. Bana gös«terdiğiniz alâkaya medyunum!

«Siz bir çeşit koruyucu meleksiniz, telefon etmesini «bilen bir koruyucu melek!

«Evlenmek istemiyorum. Tanıştırmak istediğiniz ve «Çin salonunuzda bakışlarının esrarını bana sunmuş o«lan cazip hanım çok genç. Ben artık, size ismini söy«lemeğe asla cesaret edemiyeceğim bir dostun yanın«da bulunabilecek, tecrübeyle baharlanmış yumuşak bir «şefkat hayal etmekteyim.

«Şüphesiz onun bunu anlıyacağı bir akşam gelecek. «Onu çok iyi tanıyan sizde buna yardım edeceksiniz. «Aksihalde ikimizde çok nadir bir saadetin yanından «geçmiş olacağız.

«Elinizi bir hudut teşkil eden ilk elmas bileziğe ka«dar öperim.»

«Andre - Lüsyen M,»

«Bay Tardi Mogadar sokak,
Paris»

«Bayım,

«Bahsettiğiniz münakaşa işi ancak mayısta olacak. «İstediğiniz tafsilâtı araştırıyorum. Her neyse, ziyareti«nizden evvel hiç bir şey yapılamaz. Sonra sizi bu işte

4.

«salâhiyettar olan ve buna benzer hallerde bana ciddî «yardımlarda bulunan birine takdim etmeği düşünüyo«rum. Samimi hislerime inanmanız ricasiyle...»

«A. L. — Maşu»

«M. Kabirol
Arki - La - Montary.»

«Aziz belediye azası,

«Benden istediğiniz demiryolu müsaadesini ilişik o«larak bulacaksınız. Pariste kaldığınız müddetçe tiyatro «biletleri hususunda emrinizde olduğumu ve diğer eğ«lenceler için de elimden geleni yapacağımı ayrıca yaz«mak lâzım mı?

Az sonra görüşürüz.»

«Andre - Lüsyen Maşu»

«Bay Jorj - Edvar, Büyük
Ses direktörü, Paris,

Bayım,

Son numaranızda ismimin lekelenebileceği Tonkin «kauçukları meselesiyle beni ilgili göstermişsiniz.

«Halbuki bu işle hiç bir ilgim yok. Ne hesapları bi«lirim, ne idarecileri tanırım. Uzaktan yakından bir il«gim yoktur.

«Kanunla tesbit edilen şartlar dairesinde tekzibini «basmanızı rica eder, selâmlarımı yollarım.

«Andre - Lüsyen Maşu
Overny milletvekili »

(Devamı var)

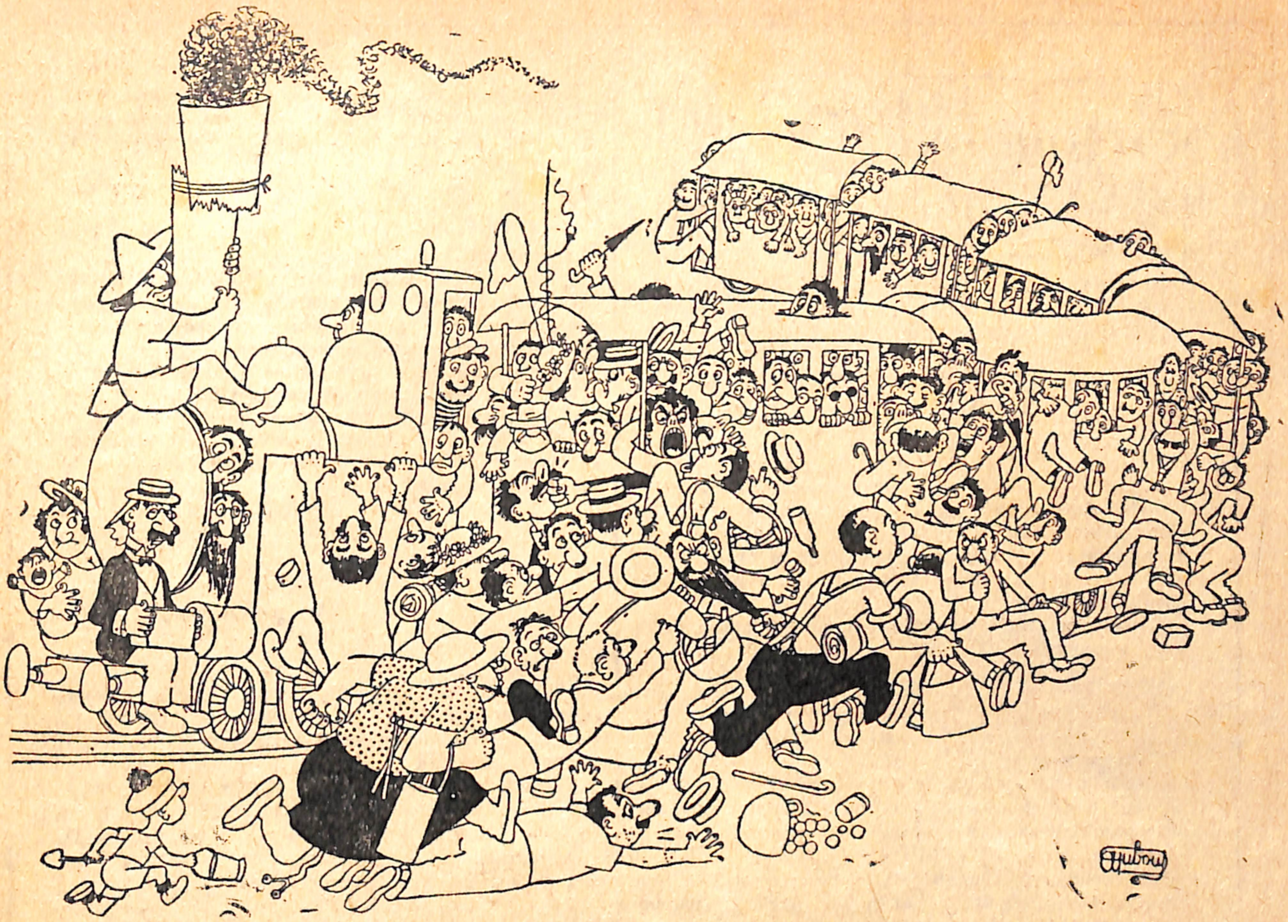

SAYFİYEYE GİDİŞ

HAYK HAYK! SANA N'OOLDU SEVGİLİM?
HERGELELER BİRAMA KÖFTE KARIŞTIRIP BENİ ZEHİRLEDİLER!
hayk mammer
KÖFTE MESELESİNİ HEMEN ORACIKTA, ÇALILARIN ARKASINDA HALLETTİM.
AKŞAM, BİR SİYAH TÜL GİBİ İNDİ GÜLHANE PARKINA!..
(Bu cümle E.M. Karakurttan araktır.)
SEVGİLİM VARYETE MELÂHAT VAZİFESİNE GİTMEK ÜZERE BENDEN AYRILDI...
BAY-BAY CANIM! TİYATROYA GEL EMİ?
E!
ETRAFTAN BİRAZ ÇİCEK ARAKLAYIP TİYATROYA DAMLADIM!..
SABOR DEV-ROBOT
AYRAN İÇ!
... YE
ÇİÇEKLERE DOKUNMA!
HİSSELİ GÜZ
MELMEKET
ÇOK MUHTEREM SEYİRCİLER ŞİMDİ MELMEKETİMİZİN MEDARI İFTİHARI PEKÇOK KIYMETLİ DANSÖZ VARYETE MELAHAT
KES LAN
YETER BE
TAM BU SIRADA İÇERDE BİR GÜMBÜRTÜ KOPTU...
DERHAL İÇERİ KOŞTUM.. SEVGİLİ VARYETE MELAHATİM YERDE CANSIZ YATIYORDU...

CİLT II Sayı 28 KURUŞ 75

— ÇOK RİCA EDERİM, ARTIK PEŞİMİ BIRAKINI...